

B
(L)27a)

ČAKS

NĀKOTNEI PRETIM

— R. ČAKS —

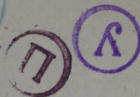
158 9(4) 27a

RAIMUNDS ČAKS

NĀKOTNEI PRETĪM

MŪSU LIKTEŅCĪŅA

A P G Ā D S K O N T I N E N T S

S a t u r s

I. Mūsu lielākie ienaidnieki	7
žīdi. Kad viņi ieradās pie mums?	7
žīdi Latvijas brīvvalstī	11
Komūnisms un žīdisms	14
II. Nacionālsociālistiskās Vācijas sasniegumi	21
III. Kopējs ienaidnieks — kopējas cīņas	39
IV. Iznīcināšanai padoti	47
1939. gada 5. oktōbris	47
17. jūnijs	49
Atbrīvošana	58
V. Velna kalpu trijotne	61
VI. Mēs nevēlamies „atbrīvošanu“	65
VII. Pie ieročiem! Pie darba!	67

P r i e k š v ā r d s

Ierosmi šim darbam mēs guvām Rīgas pilsētas mākslas mūzeja 1943. gada izstādē „Nākotnei pretim“. Šī izstāde pierādīja vācu un latviešu tautas likteņu kopību un iespējas Eiropas likteņu vienībā, kuŗas priekšstatus radīja Lielvācijā nacionālsociālisms un kuŗas kontūras jau saskatāmas mūsu dienu varenajās cīņās par Eiropas kontinenta pastāvēšanu. Šai darbā mēs lasītājam un visai latviešu tautai pierādīsim, ka mēs būsīm dzīvotspējīgi tikai tad, ja pievērsīsimies Vācijai. Cita virziena mums pašlaik un nākotnē nevar būt, jeb mums jāatsakās no nākotnes izredzēm vispār. Neviena cita vara pasaulē vairs nespēj garantēt mūsu pastāvēšanu! Mums jāievēro ne solījumi, bet fakti, un Vācijas vēsture pierāda, ka tā sava ģeopolitiskā stāvokļa dēļ nenoliedzami vienmēr domājusi un darbojusies eiropiskā garā. Kas būtu noticis ar mūsu tautu, ja mūsu lielais kaimiņš, nacionālsociālistiskā Vācijas valsts, mūs nebūtu atbrīvojusi no boļševiku jūga? To mēs nekad nedrīkstam aizmirst! Ir tikai viens ceļš latviešu tautai — cīņa uz dzīvību un nāvi kopā ar Vāciju par mūsu tautas pastāvēšanu un nākotni!

Rīgā, 1944. g.

I. Mūsu lielākie ienaidnieki

Žīdi. Kad viņi ieradās pie mums?

Kad žīdi apmetās mūsu dzimtenē un tēvzemē? Kad pirmoreiz atskanēja viņu riebīgais žargons latviešu dzidro valodas skaņu vidū? Kad īsteni žīdi ieradās Ventas, Lielupes, Daugavas, Gaujas, Aiviekstes un Latgales zilo ezeru krastos? Lūk, jautājums, par kuŗu gandrīz neviens mūsu vēsturnieks līdz šim nav interesējies! Tādēļ arī ziņas par žīdu ierašanās laiku mūsu tēvzemē ir ļoti trūcīgas.

Kāda pašu žīda Dr. Jofes savāktie dati un materiāli stāsta, ka pirmais žīds, kas minēts Rīgas pilsētas vēsturē, ir kāds Jakobss, kas 1536. g. pārdeva kādam Rīgas pilsonim 3 palagus par 8 markām un 12 olektis zila zīda. Cik maksāts par zīdu, nav zināms.

12 gadus vēlāk, t. i., 1548. g. aizliedza žīdus ielaist pilsētā kā „bezdievīgus blēžus“, kas tirgojoties ar zagtām mantām.

Domājams, ka lielākas žīdu masas pie mums ieplūdušas pirms Livonijas kara (1558.—1583. g.) vai arī tā sākumā. Protams, žīds vairs nebūtu žīds, ja viņš kara apstākļus neprastu izmantot savā labā, lai ar krāpšanām vai par niecīgu atlīdzību tiktu pie īpašumiem. Žīdiem raksturīgās spekulatīvās tieksmes šai laikā izpaudušās tik spilgti, ka kara spēka virspavēlniecība bijusi spiesta tās ierobežot, izslēdzot žīdus no kara spēka apgādes ar pārtiku. No tā savukārt redzam, ka arī toreiz, tāpat kā vēlākajos laikos un nesen, žīdi kara laikos pratuši ierīkoties intendantūrās un aizmugurē, jo drošsirdība un vēlēšanās cīnīties kauju laukos nav žīdu rakstura pazīme.

1561. g. 28. novembrī Viļņā starp Gothardu Ketleru un Polijas karali Sigismundu Augustu noslēgtajā Vidzemes pārdošanas līgumā teikts: „Mēs neatļaujam žīdiem Vidzemē nodarboties ar kaut kādu tirdzniecību vai arī piedzīt nodokļus un muitas.“ No tā noprotams, ka žīdi pie mums ieraušies no bij. Polijas.

Polijas ķēniņš, būdams lielās naudas grūtībās, deva žīdiem Polijā un Lietuvā lielas privilēģijas, pat lielākas nekā pašu tautai. Otrs dzenulis, kas žīdus vilka uz austrumiem, bija caur Poliju un Lietuvu ejošie lielle satiksmes ceļi, pa kuŗiem Vidus-eiropa nogādāja savus ražojumus austrumos un saņēma no turienes nepieciešamās izejvielas. Un tur, kur noritēja tirdzniecība, nevarēja iztikt bez žīdiem!

1592. g. Cēsu landtāgs ievadīja akciju pret žīdiem, un gadu vēlāk — 31. maijā Polijas ķēniņš apstiprināja Rīgas pilsētai tiesību aizliegt žīdiem uzturēties pilsētā.

1595. g. izdota pavēle izraidīt žīdus no Vidzemes. Šai pašā gadā 3 žīdi sodīti par meža zādzību. Žīdi pienākti arī tikumības pārskatīšanā, un 1598. g. 15. janvārī Vidzemes muižniecība un pilsētas vienojušās atzinumā, ka žīdi ir kaitīgi muižniekiem, pilsētām un visai zemei. Tā paša gada 7. augustā Rīgas rāte nolēmusi lūgt ķēniņa ģenerālkomisiju darīt galu žīdismam. No šī lēmuma varam secināt, ka par spīti visiem aizliegumiem un vajāšanām, žīdi tomēr ir pratuši slepeni iekļūt mūsu zemes novados.

1611. g. Rīgas pilsētas pilnvarniekiem dodoties uz Varšavu, uzdots arī atgādināt vecās Rīgas tiesības — neielaidīt pilsētā žīdus un neļaut tiem tirgoties, krāpt un blēdīt.

No žīdiem ilgāku laiku brīva bija Kurzeme. Pēc dažu vēsturieku domām, žīdi tur varējuši ienākt tikai 17. g. s. beigās, izmantojot hercoga konfliktus ar muižniekiem. Zemnieku izsūkšana jau tad ir žīdu galvenais peļņas avots. Hercogs Jēkabs vēltīgi cīnījies ar žīdu uzmācību un blēdībām, beidzot atļāva tiem palikt hercogistē, bet uzlika tiem speciālu žīdu zvērestu (1695. g.). Šai zvērestā bija piesaukti visi Vecās derības sodu lāsti zemes virsū un Mozus valstībā, kas gultos pār žīdiem, ja tie zvērestu laužtu. Bet hercogs vēlās savos labajos nodomos, ticēdams žīdu zverestam. Žīdi palika žīdi, bet slēpšanās aiz zvēresta nu šai izredzētajai izraēļa tautai atvēra latviešu zemes robežas. Izstumti no Eiropas dienvidiem, viņi bariem plūda uz šejieni. Ja 1695. g. Kurzemē bijušas tikai kādas 50 žīdu ģimenes un 1834. g. — 23.000 žīdu, tad 1897. g. — 51.000, bet visā latviešu zemē — 72.000 žīdu. Šie bari te nenāca zemi art un fabrikās strādāt, bet piepildīt Talmuda mācību: „Kam 100 guldeņu apgrozībā, tas katru dienu var ēst gaļu un dzert vīnu; kam 100 guldeņu ieguldīts zemes īpašumā, tam jāiztiek ar saknēm un kāpostiem!“

Kurzemes hercogs Ferdinands uzskatījis žīdus par kaitīgu elementu, sācis tos vajāt un ar likumu pavēlējis visus žīdus izraidīt no Kurzemes. Ka žīdi, kā jau tas šai parazitā tautai parasts, arī šo likumu pratuši apiet ar likumu, spriežams, ka līdzīgi lēmumi pieņemti vēl sekojošos landtāgos: 1698. g. 26. martā, 1699. g. 3. aprīlī, 1719. g. 14. jūlijā, 1729. g. 2. aprīlī, 1730. g. 6. septembrī, 1739. g. 4. jūlijā, 1746. g. 4. februārī un 27. jūlijā, 1747. g. 12. augustā, 1748. g. 2. septembrī un 1754. g. 27. jūlijā.

Landtāgos kungi lēma, bet žīdi turpināja savas rebes.

Utu iznīcināšanai neder tikai attiecīgs parazitā apkaņošanas likums, bet nepieciešama labi karsta pirts! Un šādu pirti Kurzemes žīdi saņēma 1814. gadā, kad viņi bija spiesti izceļot uz kādu maz apdzīvotu Krievijas vidus daļu. Šī izceļošana patiesībā noritēja tīri smalkos apstākļos. Lai paātrinātu Kurzemes iztīrīšanu no žīdiem, — Krievijas valdība tiem bija devusi pat dažas privilēģijas: uz 25 gadiem atlaida galvas naudu un rekūršu ņemšanu uz 50 gadiem, deva 20 kap. ceļa naudas dienā par katru zirgu, 11 kap. pieaugušam žīdam un 5 kap. mazam „ingelītim“. Pilsētas rātskungi vēl bija spiesti šos „miļos“ aiz-

Laimīgais padomju pilsonis: „Visur cilvēks brīvs kā valdnieks staigā”.
(Boļševiku dziesma.)

ceļotājus nogādāt līdz Jelgavai. No turienes tie devās uz Viļņu un tad tālāk — uz Chersonas gubernu. Šai akcijā Kurzemi atstāja 2530 žīdu.

Citāds stāvoklis bija ar Latgali, kur žīdiem rīcības brīvību neierobežoja nemaz. Te saplūda daudz žīdu, kas bēga no Vakar-eiropas žīdu grautiņiem. Jau tā smago jūgu zem poļu nežēlīgās virskundzības Latgales zemniekam šie pasaules kļaidoņi un diedelnieki padarīja vēl smagāku.

Poļu muižniekiem Latgalē žīdi bija pievērsuši sevišķu uzmanību. Šie muižnieki maz interesējās par saviem īpašumiem un to pārvaldīšanu. Skaidrs, ka šāda saimniekošana nevarēja labvēlīgi atsaukties uz šlachtiču finansiālo stāvokli. Un te nu šlachtičam labprāt palīdzēja žīds. Viņš tam aizdeva naudu, kļuva panam nepieciešams — reizē ar to ieguva varu. Tā žīds Latgalē bija nesaudzīgs kļaušu uzraugs un nodokļu iekasētājs, un lielāko daļu muižas ienākumu žīds pats iebāza savā kabatā.

Kad Vidzeme nāca zviedru rokās, ķēniņš Gustavs Adolfs 1621. g. 25. septembrī atkal aizliedza ielaist žīdus Rīgā. Bet tie tomēr prata piekukuļot zviedru rātskungus, un 1727. g. Rīgā dzīvoja jau 60 žīdu ģimeņu.

Tas radīja lielu sašutumu un neapmierinātību iedzīvotājos, tā ka pilsēta beidzot tomēr bija spiesta izraidīt visus žīdus. Vēlāk žīdi atkal ieviesušies, un 1736. g. pilsētai no jauna vajadzēja aizliegt ielaisties ar žīdiem jebkādos tirdzniecības darījumos, draudot abām „komersantu“ pusēm ar bargu naudas, cietuma un miesas sodu.

Žīdu stāvoklis pasliktinājās, Vidzemei nonākot zem krievu varas. Cariene Elizabete 1742. g. izsludināja ukazu, ka visi žīdi izraidāmi no Krievijas un Latvijas. Bet ja žīdu met pa vienām durvīm ārā, viņam tomēr netrūkst bezkaunības list pa otrām durvīm atpakaļ. Tā arī šoreiz — parazīti atkal prata palikt un noturēties Vidzemē. Viņi pat ieguva savās rokās vairākus krogus, spirta brūzus u. c. rūpniecības uzņēmumus.

Vislielākais ienākuma avots žīdiem bija degvīna un alus brūži, ko tie bija pratuši sagrābt savās rokās. Te žīdi godam parādīja savu nežīdu verdzināšanas prasmī, jo šais žīdu degvīna un alus brūžos latviešu zemnieki izlēja ne mazumu sviedru.

Kurzemē žīdi neieņēma tik izdevīgu stāvokli, jo turienes vācu lielgruntnieki bija finansiāli neatkarīgi no žīdu kapitāla. Tomēr ar laiku arī šeit žīdiem izdevās ieperināties dažās muižās kā iepircējiem un pārdevējiem. 1728. un 1739. g. landtāgi nolēma žīdus izraidīt no Kurzemes, bet pēc kāda laika šie parazīti sāka ieplūst atpakaļ no jauna.

Sevišķi daudz žīdu Kurzemē un Zemgalē saplūst pēc 1796. g., kad ķeizariene Katrīna II tiem atļauj apmesties šais apgabalos. No šejienes tie pamazām sāk spiesties uz Rīgu. Ķeizariene sākumā atļauj Rīgā iebraukt tikai 5 žīdu ģimenēm, kurām jāapmetas sarkano spīķeņu rajonā.

Ap 1800. g. žīdiem atļāva apmesties Slokā, bet jau 1811. g. Rīgā dzīvoja pāri par 700 žīdu. Tie nu kļuva drošāki un ar lielu enerģiju un uzmācību atjaunoja lūgumus atļaut viņiem pie-

rakstīties par Rīgas pilsoņiem. Rīgas pilsētas vadība tomēr tam nepiekrīta. Tā aizrādīja, ka žīdi ir tauta, kas neizpilda un neatzīst valsts likumus, nodarbojas ar zagšanu un krāpšanu, tā samaitājot pilsoņu tikumus.

Tomēr 1834. g. žīdiem atļauj apmesties arī pilsētas centrā.

1835. g. par žīdiem apstiprināti jauni noteikumi. Kurzemē atļāva dzīvot tikai tiem žīdiem, kas ar ģimenēm šeit pierakstīti jau pirms revīzijas. Žīdiem no Vidzemes, Rīgas, Slokas un citām pilsētām un gubernām uz Kurzemi pāriet aizliedza.

1841. g. žīdi tomēr panāca tiesības pierakstīties par pastāvīgiem Rīgas iedzīvotājiem, bet bez pilsoņu tiesībām. 1858. g. 12. maijā tie ieguva tiesību iegādāties pilsētā nekustamus īpašumus.

Tādi ir žīdu ierašanās pirmsākumi mūsu zemē.

Žīdi Latvijas brīvvalstī

Jauna paradīze žīdiem sākās Latvijas brīvvalsts laikā. Īpatnā parlamentārā iekārtā, kas bija pilnīga Veimāras satversmes kopija, tie prata sev izcīnīt izcilu stāvokli un savā varā sagrābt gandrīz visu mūsu saimniecisko dzīvi. Kad pēc 1933. g. 30. janvāra notikumiem žīdi Vācijas atstāja, viņiem ar Dubina u. c. gādību bija plaši vērtas mūsu zemes robežas. Un ja mūsu kādreizējais pārstāvis savā laikā Tautu savienībā visai pasaulei atklāti deklarēja, ka Latvijā žīdu jautājums nepastāv, tad tie bij salti meli. Statistika rādīja gluži pretējo. Daudzās Latgales pilsētiņās šie skrullmatainie semītu rases reprezentanti pat pilnīgi dominēja. Tā pēc 1925. g. statistikas datiem redzam, ka Varakļānos no visiem iedzīvotājiem 67,6 proc. bija žīdi, Priekšos — 52 proc., Kārsavā — 46,2 proc. Jaunāki dati ir par Daugavpili. Tur 1935. g. no visiem iedzīvotājiem žīdu bija nepilni 25 proc., bet no 1.—4. katēgorijas veikaliem 84 proc. piederēja šo 25 proc. pārstāvjiem! Neciešams stāvoklis Daugavpilī bija arī pārtikas preču tirdzniecībā. No 74 veikaliem 55 piederēja žīdiem. Žīdiem piederēja arī visas (5) Daugavpils tabakas preču, gatavu apģērbu (14), pulksteņu un juvelieru (4), drogu un parfimeriju (4), stikla, krāsu, ķīmikāliju un tapešu pārdošanas un visi trauku un mēbeļu veikali, kokmateriālu un labības noliktavas.

Bez tirdzniecības žīdi bija monopolizējuši arī brīvās profesijas. Bija laiki, kad tās pašas Daugavpils sanitārārsts bija žīds, pilsētas slimnīcas direktors — žīds, lielākās Latgales slimnīcas kases uzticības ārsts — žīds, no desmit pilsētas slimnīcas ārstiem — 8 žīdi.

Kāds bija žīdu vispārīgais stāvoklis Latvijā? Žīdu kopskaits 1935. g. visā zemē bija 93.479, un no tiem 46,72 proc. dzīvoja Rīgā, bet 29,93 proc. Latgalē. Žīdi nestrādāja fizisku darbu, bet pārtika no āriešu strādājošo sviedriem. Viņu speciālitate — krāpšana un dažādas citas speciālas machinācijas tiem atļāva dzīvot parazitisku dzīves veidu un 18. novembrā logu dekorēju-

mos pat kādreiz ciniski izlikt plakātu: „Šī zeme ir mūsu!“ Nevien tirdzniecībā un brīvajās profesijās, bet arī uz skatuves mūsu priekšstāvji. Maksis Reinharde-Goldmanis, diriģents Leo Blechs un vijolniece Sāra Rašina, jā, kas gan būtu mūsu māksla bez šo „ārzemju dižgaru“ un šejieniešu „talantiem“! Arī kino bija gandrīz tikai žīdu rokās.

Un tagad veltīsim dažas rindas žīdu lielspekulantiem — Zivam, Skoļņikovam, Hofam, Jankelim Kleinam!

Lupatu Zivs! Viņš bija veikls rebinieks, īsts savas rases dēls. Viņš nopirka Padomijā vecas lupatas, kaulus u. c. atkritumus, ieveda tos Rīgā, nolika transita noliktavās un prata šīs vērtības iešmugulēt Latvijas bankā kā segumu savam kreditam. Tā kā krava noliktavās drīz sāka pūt, banka bija spiesta to pārdot, bet — pircēja nebija! Beidzot lupatas iekrāva kuģī, tas izgāja jūrā un nogrima! Protams — krava un kuģis jau arī bija apdrošināti — rēdereja zaudējumus necieta. Nezaudēja arī Zivs. Viņš smaidīdams iebāza savās plašajās kabatās Latvijas bankas kreditu 270.000 ls un pazuda. Latvijas banka tieši tikpat lielu summu norakstīja zaudējumos.

Ja Zivs sagādāja zaudējumus valsts kasei, tad kāds, no Padomju savienības iekļidis, plaša vērīena afērists žīds Skoļņikovs apkrāpa apmēram 10.000 mūsu linkopju, prasot no tiem kā a/s „Lini“ vadītājs trīskāršus vekselus.

Hofi bija 12 brāļi. Viens dzīvoja Londonā, otrs Ņujorkā, trešais Parīzē un Amsterdamā, ceturtais Berlīnē, bet pārējie Igaunijā un Latvijā — Rīgā un Jelgavā. Arī viņi bija pratuši no Latvijas bankas saņemt 7 milj. ls lielu kreditu, un kad to pamazām sāka atprasīt — viņi draudēja slēgt savu fabriku Jelgavā. Viņi nemaksāja pat procentus, un Latvijas banka beidzot bija spiesta norakstīt zaudējumos 700.000 ls. Bet par spīti visam tam, valdība tomēr atbalstīja Hofu uzņēmumu: pārdeva līnus par 5—10 proc. lētāk, atļāva ievest līnus un pakulas no ārzemēm bez muitas, pasūtīnāja fabrikā cukura maisus u. t. t.

Šie kādreizējie Latvijas finanču magnāti savu „darbību“ sāka Pērnavas krāmu tirgū, „andelējoties“ ar vecām filca cepurēm. Žīdu lielo tirgotāju un krāpnieku spēju dēļ tie beigās savos tumšajos veikalos tiklos bija iepinuši nevien visu Latvijas saimniecisko dzīvi, bet to vara sniedzās arī pāri mūsu zemes robežām.

Palasīsim kādu no daudzajiem raksturīgajiem piemēriem, kā rīkojās mazāka stila žīdu krāpnieki: Preiļu pag. žīds Jutka no kāda latviešu zemnieka nopirka zirgu par 60 ls. Šo zirgu viņš drīz vien pārdeva kādam citam zemniekam arī par 60 ls, bet piedevām saņēma govī apm. 70 ls vērtībā un 64 kg auzu. Govī žīds tanī pašā dienā pārdeva kādam krievu zemniekam, saņemot par to 60 ls, teļu apm. 50 ls vērtībā un 560 kg āboliņa. Cik nopelnīja Preiļu žīds Jutka?

1938. g. tā paša Preiļu pag. Gribustu sādžā no 18 saimniecībām tikai vienai nebija pie žīdiem drošības vekseļu. Riebiņu miestā „saimniekoja“ visā Latgalē labi pazīstamais žīds Manka

ar saviem 3 dēliem. Viņam kādreiz piederēja zemnieku vekseļi par 10.000 ls, un tas lielījies — kas gan būtu Latgales zemnieks bez žīda Mankas!

Jankeli Kleinu sauca par Auces ķēniņu. Viņš pirmā pasaules kara laikā par niecīgu summu ieguva milzīgus īpašumus, kuŗos par smieklīgi zemu atlīdzību nodarbināja daudzus latviešu strādniekus. Viņa varā kādreiz atradās gandrīz visa Auces saimnieciskā dzīve.

Apzinoties šo un daudzu citu savu lielo tautiešu svaru mūsu zemes dzīvē, bezkaunīgi kļuva arī mazākie žīdeļi. Viņu huliganisms un noziedzības auga augumā. Te daži izraksti no mūsu laikrakstiem:

1933. gada 17. aprīlī Krāslavā žīds Leiba Nevlers uzbruka latvietim Ādolfam Ruseckim ar nazi un to smagi ievainoja mugurā, krūtīs un galvā. Pēc padarītā nozieguma žīds, kā parasts, aizbēga. Ruseckis palika nesamaņā guļot. Pēc kāda laika tika pieaicināts ārsts, kas arī izrādījās žīds. Viņš Rusecki lika nogādāt pie sevis mājās un nevis slimnīcā. Otrā dienā ārsts — žīds izrakstīja liecību, ka Ruseckim izdarīti tikai viegli miesas bojājumi, lai gan Ruseckis vēl nebija nācis pie samaņas.

1932. gadā Jaunlatgales apriņķī, Linavas pagastā bija tikai viena aptieka, kuŗas īpašnieks, kā jau tas toreiz bija parasts, bija žīds — Rubenčiks. Viņš slimniekiem nedeva zāles pēc ārsta izrakstītās receptes, bet gan kādas pats iedomājās, uzlikdams tām stipri dārgāku cenu. Viņa patvarīgās rīcības dēļ cietuši vairāki pagasta iedzīvotāji, kāds pat nomiris.

Sagaidot 1933. gadu, trokšņainā sanāksmē savā klubā bija pulcējušies Rīgas žīdi. Pēdīgi vairāki žīdi sākuši strīdēties un daži par to ziņojuši dežūrējošam policijas kārtībniekam Riekstiņam. Kad pēdējais steidzies pildīt savu pienākumu — savaldīt dauzoņas, žīds Neištadts izrāvis revolveri un raidījis šāvienu uz policijas kārtībnieku Riekstiņu. „Vecākais kārtībnieks Riekstiņš nemaz nav paspējis uzrunāt Neištadtu, lodes trāpīts, sargiļojies un tūlīt arī saļimis uz grīdas“, tā notikumu aprakstīja „Jaunākās Ziņas“. Tas žīdus nav uztraucis. Laikraksts turpina: „Divu orķestru skaņas, dejošana, dziedāšana un apmeklētāju skaļās valodas sacēlušas tādu troksni, ka šāviens nav bijis dzirdams pat dažu soļu attālumā. Gaisā lidojuši serpentīna un konfeti mākoņi. Neištadta revolvera lode Riekstiņu trāpījusi vēderā, bet tas pēc ievainojuma saņēmis vēl spēkus un izstreipulojis koridorā, kur tūliņ no jauna saļimis.“ — Kad mūsu policija vēlāk ieradās Neištadtā dzīvoklī, lai to arestētu, tas jutās varen pārsteigts un jautājis: „Vai tad mana mazā kalibra Brauniņa revolvera nejausāis šāviens būtu trāpījis kādu izrikojuma dalībnieku?“

1933. gada 22. jūlijā Liepājas žīds Gutermans dienas laikā bez iemesla nodūris latvieti — Zēhūzenu. Izrādījās, ka minētais žīds bija tikko iebrācis no Padomijas, tātad izgājis labu skolu. Tiesā žīds tomēr savu vainu noliedza un pat „nepazīna“ savu nazi. Talmudā teikts, ka nežīdu noslepkavošana ir Jahvem patīkams darbs, bet ir arī teikts, ka žīdam nežīdu tiesas priekšā

sava vaina katēgoriski jānoliedz. Tā arī žīds Gutermans labi izpildījis Talmuda priekšrakstus.

1933. gada pirmajos Vasarsvētkos Jelgavā nodega kāds nams, vēlāk izrādījās, ka dedzinātāji bijuši divi latvieši, kuŗus kāds žīds Natansons uzpircis par 500 ls. Viņam droši vien trūka drosmes šo ļaunprātīgo darbu pašam izdarīt.

1933. gadā Krāslavā dzīvojošais žīds Morduchs Višķins pastrādājis varas darbus ar 16 gadus vecu latviešu meiteni Mariju Zemīti, pēc tam to nežēlīgi pakārdams. Šai darbā tam palīdzējis otrs žīds Nevlers.

1931. gadā pēc izrikojuma Rēzeknes tautas namā kāds žīds, soloties aizvest uz mājām, ievilinājis savā automobilī 26 gadus veco Mariju Geidāni un, apdraudēdams ar revolveri, necilvēcīgā kārtā nomocījis ar varas darbiem.

1933. gadā Rīgā žīdu korporācijā „Vetulia“ kāds žīdu students sadūris ar rapieri latvieti Aleksandru Kaņeponi, pēc tam izgrūzot cietušo uz bulvāra.

Bez šiem smagajiem noziegumiem, kuŗu virkni vēl varētu turpināt, žīdu sadistiskajiem instinktiem raksturīgi ir arī huliganiska veida uzbrukumi latviešiem. Tā 1932. gada 27. jūlijā grupa žīdu jaunekļu necilvēcīgi uzbruka jūrmalas vilcienā latviešu ārstam Dr. med. J. Ziemeļim. Pēc piekaušanas žīdi pat gribējuši izgrūzt ārstu no pilnā gaitā ejošā vilciena. Par šo nedzirdēto huliganismu galvenos uzbrucējus žīdus — Ullmani un Stolaru tiesa sodīja tikai ar dažām dienām aresta, vienam pat sodu nosacīti atlaižot!

1932. gadā 30 žīdi uzbrukuši Rīgā uz ielas latviešu studentiem, stud. Šutkam ar spieķi sasitot galvu un seju.

Saldū žīds Heršelis Leizers bez kāda iemesla uz ielas uzbrucis turienes iedzīvotājam Albertam Valterim, nogāzis to zemē, sitis un spārdījis. Kad policijas kārtībnieks Mārtiņš Ruicēns ar citu palīdzību Valteri atbrīvojis, tad žīds uzbrucis kārtībniekam, viņu spārdījis un norāvis mēteļa apkakli.

Komūnisms un žīdisms

Jēdzieni — žīdisms un komūnisms ir sinonīmi. Komūnisms ir tas pats, kas žīdisms, un žīdisms ir tas pats, kas komūnisms. Komūnisms nodrošina solīto brīvību tikai vienai tautai — žīdiem. Žīdiem komūnistu valstī patiešām ir paradīze, un tikai žīdi komūnistu valstī bauda patiesu brīvību. Žīds Padomju savienībā ir kungs un pavēlnieks, nežīds — viņa kalps un izmantošanas objekts. Savos valdīšanas gados, realizēdami velnišķīgās Talmuda mācības un pasaules pakļaušanas plānus, žīdi ir krievu tautu ieogrūduši neiedomājamā postā un nabadzībā. Viņi ir pārvērtuši cilvēku par trulu, mechanisku mašīnu, atņēmuši tiesības izveidot personīgo dzīvi, celt savu materiālo labklājību. Ja Lielvācijā, agrākajā Latvijas brīvvalstī u. c. valsts cenšas palīdzēt saviem pilsoņiem sasniegt labklājību, tad pēc bojše-

viku „pravieša“ Ļeņina domām valsts ir tikai „mašīna“, kas uztur vienas šķiras (lasi — žīdu — Aut.) kundzību pār otru.

Komunistu valdības žīdiem sniegtā palīdzība un gādība ir krasā pretrunā ar to iznīcināšanas politiku, ko padomju vara lieto pret pārējām „plašajā dzimtenē“ dzīvojošām tautām. Tā, piem., padomju vara pilnīgi iznīcināja vācu kolonistus. Tāds pats liktenis ķēra Padomijas robežās dzīvojošos somus. Kad Urālu kalnu pakājēs dzīvojošiem baškīriem padomju vara atņēma viņu vienīgo bagātību — lopus, 1932.—33. gadā šī tautiņa bada nāvē izmirusi veseliem apgabaliem.

To pašu mēs novērojām arī pie mums. Visi žīdi tika vadošos amatos un bija Padomju Latvijas galvenie varas vīri un noteicēji. Čekas briesmoņu priekšgalā bija žīds Šustins, un visi galvenie čekisti arī bija žīdi. Tāpat tautas nodevēja Viļa Lāča palīgs un labā roka bija žīds Sakss. Ja arī dažu komisāriātu un trestu priekšgalā atradās kāds latviešu komūnists, tad viņa palīgs, padomdevējs un faktiskais vadītājs tomēr bija žīds. Mēs nezinām neviena čekā nobendēta žīda. Žīdi necieta arī saimnieciskajā laukā. Ja arī viņiem nacionālizēja veikalus, tad pats žīds katrā ziņā palika par veikala vadītāju un komisāru un saņēma tādu algu, kādu ar savu privāto veikalu tas agrāk nevarēja pelnīt.

Kad žīdi redzēja, ka viņu tautieša Marksa Morduchaja radītā politiskā kustība negribēja krievu zemē augt un lapot, tie šo stādiņu par jaunu apaugļoja. Tā blakus sociālismam radās neģēlīgais komūnisms ar kopīgu „pravieti“ Morduchaju, kopīgu himnu Internacionāli un kopīgu saukli — „Visu zemju proletārieši, savienojieties!“ Arī sarkanais karogs, ko bija monopolizējuši sociāldemokrāti, palika par asiņainā komūnisma simbolu. Kad pasaules kara beigās sabruka cariskā Krievija, tur no visām Eiropas valstīm devās žīdi - komūnisti. Te viņi uzsāka savu lakstīgalas dziesmu par paradīzi zemes virsū. Pēterburgas strādnieku un zemnieku padomē parādījās nevienam nepazīstams vārds — Steklovs. Viņš runāja par demokrātijas krišanu, par pasaules mieru, apsolīja brīvību un maizi, kaisīdams naudu pūlī. Bet kad pūlis piespieda Steklovu uzrādīt dokumentus, tad izrādījās, ka viņš saucas Nochamkes un ir žīds. Tādu piemēru ir simtiem.

Žīdi saistīja pie sevis visas kriminālās padibenes. Kad tas bija noticis, šie cilvēki izsauca saukļus „Laupa salauptā“ un „Kas nav ar mums, tas ir pret mums“ un laupot un slepkavojot izveda tā saucamo Oktōbra revolūciju. Šais revolūcijas dienās Pēterpils bandīti ar pārgrieztām acīm un saviebtiem žokļiem atmaksāja visiem iedzīvotājiem par savām „ciešanām“ cietumā iepriekšēju zagšanu un laupīšanu dēļ. Kriminālnoziedznieki, sadisti un citi garā aprobežoti vai iedzimti noziedznieki bija to aprindu kadrs, „lepnums un zieds“, kas izdarīja revolūciju, bet žīdi bija viņu vadoni un iedvesmotāji. Taču, sagrabuši varu Krievijā, žīdi nedomājās ar to sasnieguši savu mērķi. Pasaules revolūcija — šis sauklis joprojām palika rakstīts viņu asiņainajā karogā. Lai gan padomju valdība oficiāli visām valstīm deklarēja savu miermīlību, draudzību un neiejaukšanos to iekšējās lietās, padomju prese tīri atklāti rībināja vispasaules revolūcijas bungas. To pierāda sekojošie avīžu citāti:

„Pravda“ 1937. g. 28. aprīlī: „Mūsu armijas jaunais kara-vīrs tiek sagatavots par pasaules revolūcijas armijas bruņinieku“.

„Leņingradskaja Pravda“ 1938. g. 1. maijā: „Nav varas, kas spētu apturēt augošu pasaules revolūciju.“

„Pravda“ 1939. g. 9. janvārī: „Padomju Savienība ir pasaules revolūcijas izejas punkts un bāze. Revolūcionārais proletāriāts visās zemēs karā starp Padomju savienību un fašistu varām nostāsies vienmēr boļševisma pusē“.

„Izvestija“ 1939. g. 20. septembrī: „Mūsu armija un padomju tauta ir vienotas mērķos un uzdevumos — atsvabināt kalpināto cilvēci no jaunā imperiālisma kara. Mēs ticam lielajai boļševisma uzvarai pasaulē“.

„Pravda“ 1939. g. 21. decembrī: „Boļševisma vadonī, Padomju savienības tautu vadonī visu zemju strādnieki redz arī pasaules revolūcijas vadoni“.

„Industrija“ 1939. g. 21. decembrī: „Staļina ģenijs, padomju tautas varonība un darbs uzvarēs visur. Boļševisms uzvarēs visā

pasaulē. Lielais Marksa-Engelsa-Ļeņina-Staļina karogs, boļševisma karogs plīvs drīz pār visu pasauli“.

„Krasnaja Zvezda“ 1940. g. 21. janvārī: „Padomju armija, savienības apbrūnotais priekšpulks, ir pasaules proletāriāta trieciena brigāde“.

„Industrija“ 1940. g. 21. janvārī: „Arvien tuvāk mēs esam mērķim, kuŗa sasniegšanai Ļeņins ir ziedojis savu dzīvi, un nav vairs tālu tā diena, kad cilvēce būs vienā boļševistiskā tautu kopībā“.

„Soc. Zemļedelije“ 1940. g. 22. janvārī: „Biedra Staļina vadībā boļševisms uzvarēs visā pasaulē“.

„Komūnistiskā Internacionāle“ 1940. g. maijā; „Visu zemju komūnisti apvieno darba ļaužu masas ap Ļeņina un Staļina internacionāli, kas ir vienīgā starptautiskā organizācija, kas ir spējīga starptautisko proletāriātu apvienot pasaules problēmu atrisināšanai“.

„Sovetskaja Ukraina“ 1941. g. 21. janvārī: „Padomju tauta neaizmirst savus pienākumus pret pasaules proletāriātu. Savienības saimnieciskās un militārās varas tālākai stiprināšanai ir ne tikai iekšpolitiska, bet arī starptautiska nozīme“.

Arī Molotovs pirms pāris gadiem kādā radio runā atklāti deklarēja: „Marksa, Ļeņina un Staļina neuzvaramās mācības dos galīgo uzvaru un triumfēs visā pasaulē ar sociālistisko padomju republiku pasaules ūnijas izveidošanu“.

Pēc pašu žīdu komisāru oficiālā paziņojuma Krievijā pirmajos četros komūnistu valdīšanas gados uz tribunāla lēmumu pamata nošauti: 28 archibīskapi un bīskapi, 1216 mācītāji un mūki, 6575 profesori un skolotāji, 8800 ārsti un feldšeri, 54.000 bij. policistu, 12.950 lielo zemes īpašnieku, 815.000 zemnieku, 192.500 strādnieku, 355.250 inteliģentu darbinieku. Kopā nošauti 1.775.919 cilvēku. Protams, čekā šajā pašā laikā bez tiesas un sprieduma nošauto un nobendēto cilvēku skaits ir daudz lielāks.

Nupat pieminējam skaitļus. Tie varbūt likās sausi, neinteresanti, pat garlaicīgi. Bet padomāsim, kāds posts, cik asaru, cik asiņu, cik traģēdiju slēpjas aiz šīs slepkavību statistikas? Un tas viss tikai pirmajos četros gados! Bet cik nav nomocīti pārējos 20 gados?

Bet ne jau par velti pat Ļeņins teica: „Mums nav jāskumst par to, ka 90 proc. krievu iet bojā, lai dzīvi palikušie 10 proc. pārvērstos par komūnistiem“.

Slepkavošana — boļševikiem „goda un varonības lieta“! Kāda viņu avīze (Krasnaja Gazeta) 1918. g. 1. septembrī rakstīja: „Mēs gribam slepkavot ne simtiem, bet tūkstošiem. Lai mūsu ienaidnieki noslikt savās asinīs! Slepkavojiet, cik vien varat!“

Lai vēsture nevarētu mest kauna traipu uz žīdiem par viņu negēlīgajiem darbiem, viņi pieņēmuši nežīdu pavārdus un vārdus, piem.: Martavs (Cēderbaums), Kameņevs (Rozenfelds), Trockis (Bronšteins), Zinovjevs (Apfelbaums), Radeks (Sobelsons), Ļitvinovs (Finkelšteins) u. t. t. Ļeņinu žīdi izbidīja savā

priekšgalā, uzsverot, ka tas ir krievu cilvēks. Patiesībā Ļeņina dzīslās nebija ne pilītes no krievu asinīm. Ļeņina tēvs bija kristīts baškirs un māte kristīta židiete. Angļu laikraksts „The Fascist“ 1936. g. rakstīja: „Par Ļeņinu ir zināms, ka viņš kļuvis ārprātīgs un miris ar sifilisu, ka viņa sieva bijusi židiete, ka viņa mājās runāts židiski un ka viņam bijuši židiski sejas pantī“. Tikai velns cilvēka izskatā varēja padarīt tādus šausmu darbus kā Ļeņins!

Žīdu gudrība ir tā, ka viņi statistu veidā it kā par lieliem noteicējiem izbīda dažus īstus krievus, kā Kaļiņinu, Rikovu (tagad čekistu nošauts), Čičerinu (nošauts), kurus nezinātāju priekšā iztaurēja par milzīgiem varas vīriem, bet kas patiesībā ir žīdu pekles darbības aizklājēji, kāds, piemēram, bija arī mūsu vitamīnu profesors Kirchenšteins. Nedaudz citādāks ir arī kaukazietis Staļins (Džugašvils), kas skaitās Padomijas diktators, bet viņa labā roka ir žīds Kaganovičs. Viņš ir Staļina personīgs draugs, iedvesmotājs, padomdevējs un sievas tēvs. Viņš ir īstenais Padomju savienības vadītājs un pārvaldītājs. Kaganovičam blakus kādreiz stāvēja žīds Jagoda, čekas vadītājs. Jagodas rokās kādreiz bija koncentrēta visa Padomju savienības policijas vara, un viņš bija noteicējs par Padomju savienības pilsoņu dzīvību un nāvi. Viņš arī piederēja pie čekas dibinātājiem un kārākajiem cilvēku masu slepkavotājiem. Ja viņam būtu cilvēka sirds un sirdsapziņa, tad uz tās gulētu simtiem tūkstošu nevainīgu cilvēku dzīvību.

Tagad interesanti palasīt, ko par Jagodu 1932. g. rakstīja Londonas laikraksta „Daily Express“ līdzstrādniece Ria Klairnena. Šo angļu žurnālisti pēc četrus gadu ilgas uzturēšanās Padomju savienībā izraidīja par neatļautu nāvei nolemto pilsētas — Kemas — apskati. „Biedr Jagoda!“ — izsakās angļu žurnāliste — „jūs esat politiskās policijas, kas valda padomju Krievijā, galva. Jūsu darbinieki saņem labāko barību un jūsu kareivji ir visuzticamākie. Jūsu kollēga, Kemas komandants Bojars, teica, ka jūs lietojot disciplīnas uzturēšanai 2 metodes: labu pārtiku vai „ra-ta-ta“ (nošaušanu). Jūs arī parakstījāt rīkojumu par manu izraidīšanu no padomju Krievijas 24 stundu laikā. Kad es nepaspēju tik ātri aizbraukt, tad mani Tiflisā apcietināja. Jūs apvainojat mani, ka es esot uzdevusi lielāku skaitu politisko izsūtīto nekā tas esot patiesībā. Es esot arī rakstījusi nepatiesību par apstākļiem, kādos tie atrodoties. Mana žurnālistes karjēra ir likta svaru kausā. Vai jūs tomēr varat noliegt, biedr Jagoda, ka jums ir 200.000 cietumnieku? (Angļu žurnālistes dati sniegti 1932. gadā. Tagad noslepkavoto skaits tos desmit un pat simtkāršo. — Aut.). Lielākā daļa no tiem inžinieri, priesteri, advokāti un citi bij. inteligēncs locekļi. Viņi visi strādā par vienkāršiem strādniekiem pie Baltās jūras kanāla rakšanas Karelijā pie Lāča kalna. Vasarā viņi raka kanāli, bet sākot ar septembri viņi cērt Starij-Latikas mežus 200 km attālumā no Ļeņingradas. Šie cietumnieki nesaņem algu. Viņiem jāsaņem vismaz pārtika un tabaka. Vai nav arī tiesa, biedr Jagoda, ka jūs izsūtījāt no Dienvidukrainas 35.000 „kulaku“ gi-

menes? Jūs nometinājat tās polārtundrā. Šiem cilvēkiem nebija ierīkota pajumte, un bērniem nebija arī siltu apģērbu. Tādēļ 2 mēnešu laikā nomira pāri par 1000 bērnu. Tagad šie cilvēki dzīvo pa 4 ģimenēm vienā teltī. Tālāk, vai nav tiesa, ka visas pilsētas Ziemeļkrievijā, piem., Hibiragorska, Kandolakša, Nevastroja, Murmanska un Archangeļska ir kulaku izbūvētas. — Jūs apvainojat mani nepareizu ziņu sniegšanā par nemieriem sarkanarmijā. Vai nav tiesa, ka tagad, kad Ivanovovozņesenskā izcēlās šovasar tekstilstrādnieku streiks, sarkanarmieši atteicās šaut uz streikotājiem. Vai jūs varat noliegt, ka ģimeņu mātēm tagad ir atņemtas maizes kartītes un ka bērni nav dabūjuši 8 mēnešus pienu, un ka strādnieki rūpniecības rajonos pārtiek vienīgi no kartupeļiem un rupjas maizes. Gaļu viņi saņēma pēdējo reizi maija svinībās. Jūs apcietināt vecas sieviņas un turat tās mēnešiem ilgi apcietinājumā, lai izzinātu, kur noglabāti ģimenes briljantu gredzeni. Vai nav tiesa, ka jūs uzmanāt Krievijā katru ārzemnieku, lasāt cauri vēstules, noklausāties telefona sarunas un uzpērkat ārzemnieku apkalpotājus? Tālāk — vai jūs varat noliegt, biedr Jagoda, ka izlieto asiņu dēļ pa ceļas protestu balsis?“

Padomju savienībā 87 proc. atbildīgo komisāru ir žīdi, citi atlaistie noziedznieki — krievi, armeņi u. c. Tādēļ Padomju savienības valdību nevar saukt citādi kā tikai par žīdu valdību, kaut gan arī šeit žīdi grib pasauli krāpt, saucoties par zemnieku-strādnieku valdību.

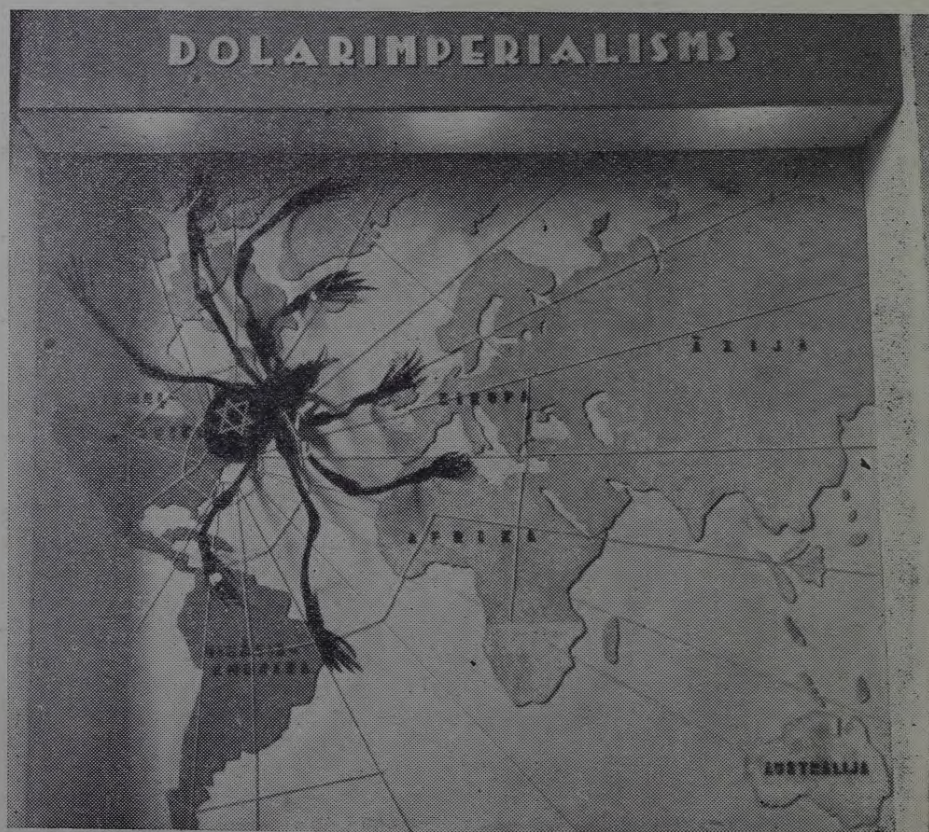
Ka Padomju savienība žīdiem sevišķi labvēlīga, to atklāti atzīst arī paši žīdi. Kādreiz Latvijas žīdu avīzē „Frimorgen“ bija sekojoša informācija par žīdu jauko stāvokli Padomju savienībā:

„Padomju Krievija žīdiem ir bezgala daudz devusi beidzamajos 10—12 gados. Attiecībā uz žīdu problēmu tā ir tik daudz darījusi, ka kādreizējie Krievijas žīdu vadoņi pat nedrīkstēja sapņot. Žīdu pilsētas ir daudzējādā ziņā uzplaukušas. Baltkrievijas un Ukrainas pilsētās — lielās un mazās — žīdi runā vairāk jidiš nekā agrāk. Pastāv simtiem žīdu skolu, žīdu teātru, žīdu laikrakstu un tiek izdotas žīdu grāmatas. Padomju valdība dara ļoti daudz jidiš un žīdu kultūras institūtu uzturēšanai. Krievijā žīdu literatūra neiet bojā kā pārējā Eiropā. Otrādi: iespiež daudz jaunu grāmatu, parādās jauni talanti.“

Kāds cits žīdu žurnālists Holičers kādreiz Berlīnē iznākušā žurnālā „Neue Rundschau“ pasaka atklāti: „Maskava — Ciana!“ Atkal cits žīdu žurnālists saka: „Tādās pilsētās kā Ķijeva, Odesa, Berdičeva, kurās žīdu ir ceturtdaļa no visiem iedzīvotājiem, ir jidiš tiesas, likumkōdeki, un jidiš ir arī oficiālā valoda“. Te arī skaidri parādās komūnisma žīdiskā seja. Viena ceturtdaļa žīdu diktē savu gribu un noteic, kāda valoda lietojama pat oficiālās iestādēs trim ceturtdaļām nežīdu. Viena žīda dēļ trīs nežīdi spiesti mācīties žargonu. Te, lūk, parādās istā „brīvība“ un „vienlīdzība“!

Komūnisti apkaņo reliģiju un vajā garīdzniekus. Bet žīdu rabinus nevajā, un žīdu reliģija netiek aizkarta. To 1930. gada

12. februārī apliecināja Minskas rabīni, izlaižot uzsaukumu visas pasaules ticīgajiem žīdiem. „Mēs, rabīni, deklarējam,“ teikts uzsaukumā, „ka padomju Krievijā mums nav vajadzīga aizsardzība. PSRS ir vienīgā valdība, kas cīnās pret antisemitismu. Līdz ar to mēs deklarējam visai pasaulei, ka padomju valdība ir vienīgā valdība, kas spērusi soļus, lai pirms revolūcijas apspiestajai un beztiesīgajai žīdu tautai dotu iespēju labāk ierīkot savu dzīvi. Krievijā žīdiem neaprobežoti brīva iestāšanās skolās, valsts dienestā u. t. t., kurpretim daudzās citās valstīs vēl pastāv šie netaisnie ierobežojumi. Mēs turam par savu pienākumu katēgoriski deklarēt,“ saka Minskas rabīni, „ka vispār nevienam rabīnam PSRS nekad nav piespriests nāves sods, un nekad neviens rabīns nav nošauts visā padomju valdības laikā. Tāpat nevienam rabīnam nav draudējuši un nedraud nekādi citi smagi sodi“. Šo uzsaukumu parakstījuši: Minskas pilsētas rabīns Menachems Gluskins, rabīni — Ovsejs Cimbolists, Hercs Masels, Gabriels Gabrielovs, Ošers Keršteins un Mendels Zarcho.

II. Nacionālsociālistiskās Vācijas sasniegumi

Nupat lasījām, kā jādzīvo cilvēkiem zem sarkanās zvaigznes. Tagad metīsim īsu skatu, lai redzētu, kā izskatās un kas sasniegts zemē, kurās tauta, sargādama sevi un visu Eiropu, nes vislielākos upurus, atvairot sarkano ordu masu lieluzbrukumus.

Nācis pie varas 1933. g. janvārī, Ādolfs Hitlers prasīja četrus gadus laika, lai nacionālā valdība no 14 gados ilgā laikā sagrautās saimniecības uzceltu jaunu valsti; — īpaši lai atrisinātu bezdarba problēmu un izrautu vācu zemniecību no posta. Tā paša gada 1. maijā, nacionālajā darba dienā Ādolfs Hitlers deklarēja: „Mēs nepiederam pie tiem, kas vienkārši tikai paļaujas uz viņpasauli. Nē, mēs gribam strādāt, mēs gribam cīnīties par savu tautu, par mūsu problēmu atrisināšanu, un mēs zinām, ka te mums jāpārvar visādas grūtības. Nekā mums nedāvās.“

Vācu tauta ar sajūsmu ķērās pie darba. Jauni, lieliski un moderni auto ceļi tūkstošiem kilometru garumā tagad krustām šķērsām vijas gan pa Tiroles un Bavārijas kalniem, gan stiepjas cauri Austrumprūsijas līdzenumiem. Daudzās jaunceltnēs un grandiozos laukumos no jauna izpaudās vācu celtniecības ģenijs. Piem., Lincā tikai pāris gados pēc bij. Austrijas pievienošanās Vācijai uzcelti lieli blokēku un strādājošo ģimeņu mājiņu kvartāli. Šlezvīgā-Holšteinā neatlaidīgs darbs un pūles jūrai atkaroja tūkstošiem ha zemes. Ja pirms nacionālsociālistiskās valdības nodibināšanās Vācijā bija 7 milj. bezdarbnieku, tad, sākoties gigantiskajai celtniecībai, sāka trūkt ne darba, bet gan darba darītāju.

Patiesi sociālisms ir tautas augstākā laime! — Strauji sāka pieaugt arī tautas ienākumi (no 45,2 miljardiem RM 1932. gadā līdz 77 miljardiem 1938. gadā).

Atdzima lauksaimniecība, un 1938./39. gadā tā ražoja produktus par 14,5 miljardiem RM pret 8,7 milj. RM 1932. gadā.

Zemnieki ir katras tautas stiprākais balsts un pamats. Šis kārtas iziršana nes iznīcību visai tautai. Tādēļ, lai uzturētu stipru savu zemnieku kārtu, Vācijā pirms desmit gadiem pieņemts dzimtmāju likums. Šis likums pavēra jaunu lappusi vācu zemnieku kārtas vēsturē un ievadīja jaunu laikmetu zemnieku dzīvē.

Vācijas dzimtmāju likums ceļ cieņā un godā zemnieka vārdu un pieprasa arī no šā vārda nesēja augstas morāliskas īpašības, vispārīgu inteliģenci un plašas aroda zināšanas. „Zemniekam jābūt godīgam. Viņam jābūt spējīgam māju kārtīgi apsaimniekot.“

Zemnieka darbs nacionālsociālistu uztverē vairs nav kailas peļņas avots, bet svēta misija un kalpošana savai tautai, viņas

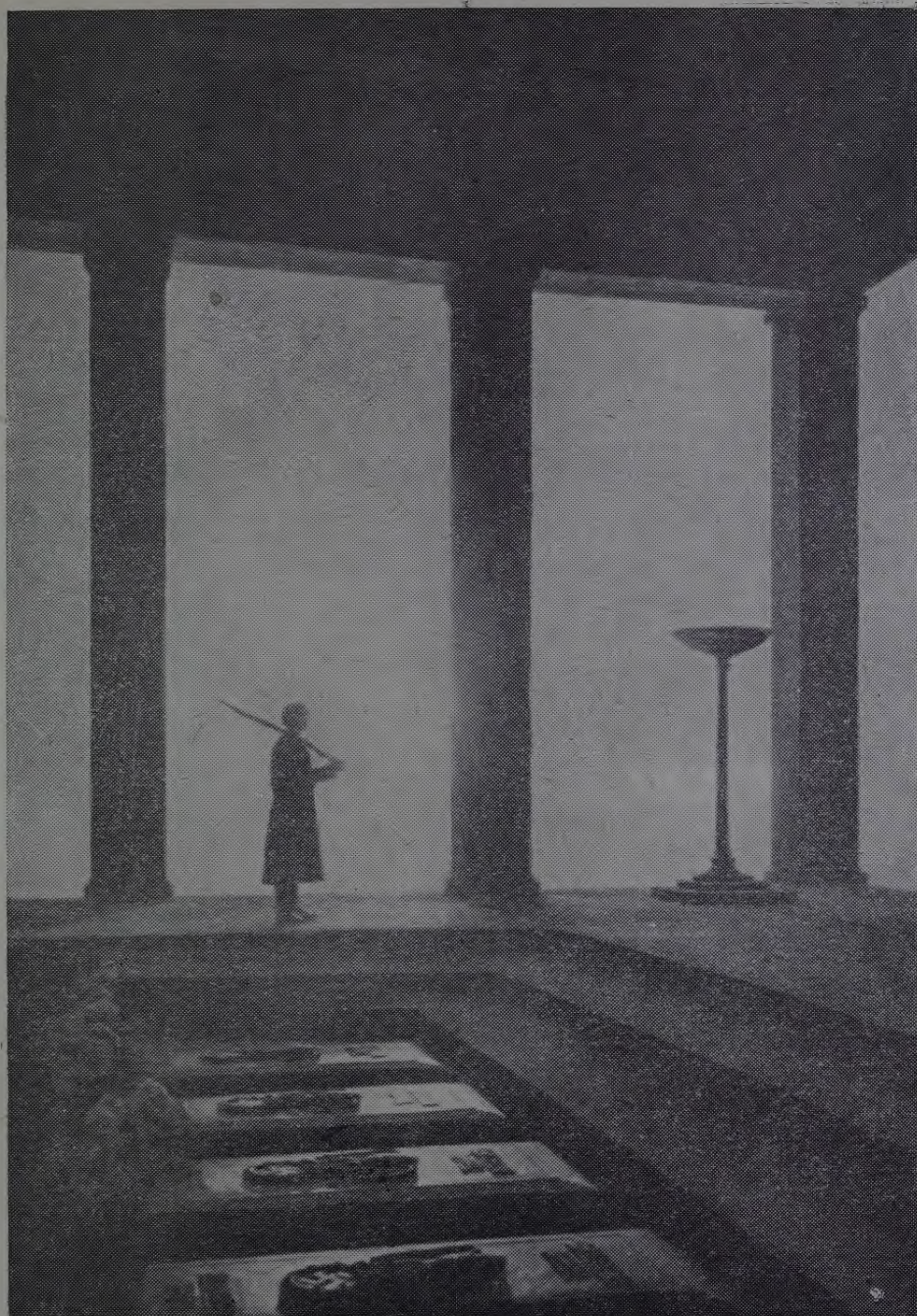
nākotnei un mūžībai. Tādēļ grūtos un svarīgos valsts un tautas pārbaudīšanas brīžos arī zemniekam jābūt gatavam nest vislielākos upurus, tāpat kā to dara tie viņa dēli un tautas brāļi, kas šautenēm un zobeniem rokās cīnās frontē. Arī zemnieka darbs ir svarīgs un nepieciešams uzvaras izcīnīšanai. Zemnieku krūtīs tādēļ jāpukst apzinīgām un patriotiskām sirdīm, kas, godā un cieņā turot tautas un vispārības intereses, nedomātu tikai par sevi vien, par to, cik man no šī darba atlēks, cik nopelnīšu no šī rudzu lauka, vai varēšu izdevīgi pārdot nobaroto speķa cūku un jaunaudzēto kumeļu. Cilvēku, kas brīvs no šādiem egoistiskiem uzskatiem un iedzīvošanās tieksmēm, Vācijā apzīmē ar goda pilno nosaukumu — „zemnieks“ (der Bauer).

Krietna zemnieka gods, valsts un tautas intereses prasa un pavēl, lai lauku sētas kārtīgi apsaimniekotu, lai tanīs strādātu raženi ļaudis, lai atmatā nepaliktu neviens zemes stūrītis, lai rudenos tīrumos nemētātos neviena nenovākta vārpa, lai no zemes tiktu ņemts viss iespējamais, ko tā var dot. Tādēļ zemniekam jābūt čaklam un darbīgam, ar plašām zināšanām apveltītam. Ja nu tomēr vācu zemnieku vidū gadās tādi, kas neprot vai arī negrib savas dzimtmājas kārtīgi apsaimniekot, Vācijas dzimtmāju likums paredz šādu zemnieku atcelšanu no dzimtmāju vadības un mājas nodošanu zemnieka mantiniekiem vai, ja tādu nav, citām ar zemnieka spējām apveltītām personām.

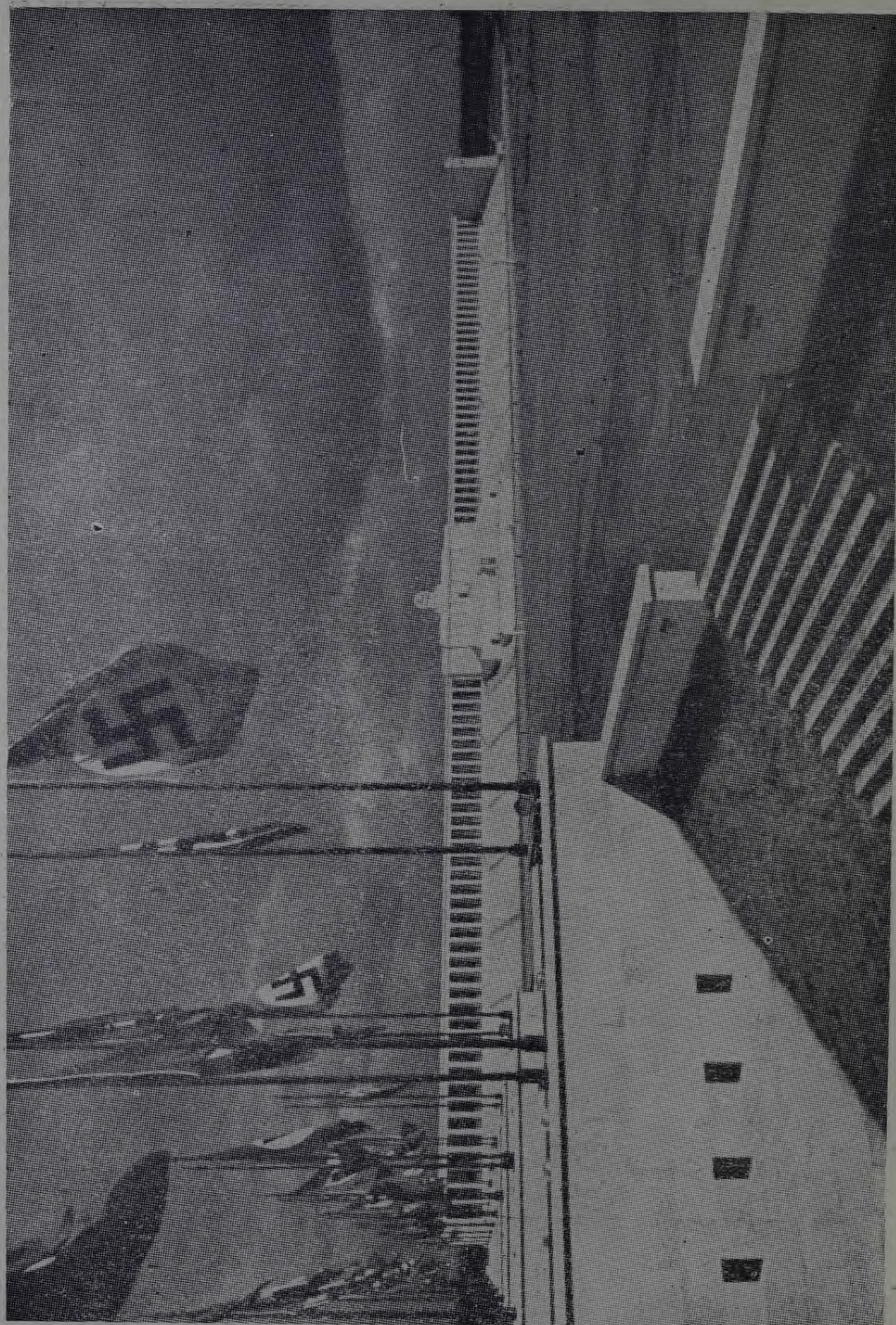
Lauksaimniecības īpašumus, kuŗos saimnieko zemnieks, šis 1933. g. 29. septembrī pieņemtais likums sauc par dzimtmājām. Dzimtmāja nedrīkst būt lielāka par 125 hektariem, un tā ir jāapsaimnieko vienai sētai bez palīgsētām.

Viena no šā likuma pamatdomām ir tā, ka lauku sētu nedrīkst sadalīt mantiniekiem vai apgrūtināt ar parādiem mantošanas procesā. Vācijas dzimtmāju likums tomēr neatstāj pārējos mantiniekus pavisam neievērotus. Ja viņi vēl nav beiguši skolas, tie līdz pilngadībai uzturami un izglītojami piemēroti mājas materiālajām spējām. Sieviešu kārtas pēcnācējas savukārt precoties apgādājamas ar pūru — nepieciešamo jaunās dzīves uzsākšanai, arī, protams, saimniecības atļauto līdzekļu robežās. Un ja nu kādi no piederīgajiem bez savas vainas nonāk trūkumā, tad tie var arī vēlāk, veicot piemērotu darbu, mājās rast patvērumu — (patvēruma tiesības). Šīs tiesības ir arī mantojuma atstājēja vecākiem.

Šis nacionālsociālistisko principu un pamattežu garā ietvertais likums radīja radikālas pārmaiņas vācu lauksaimniecībā. Šo pārmaiņu rezultāts — zemnieku kārtas atveseļošanās un atspīrgšana nebija ilgi jāgaida. Drīz vien noskaidrojās, ka likums nevien uzlabo lauksaimniecību, bet teicami ietekmē arī tautas rasisko atjaunošanos. Tādēļ pie zemnieku kārtas nostiprināšanas un nodrošināšanas stājās tautas vispārīgo un arī vītālo interešu labad. Zemnieku kārtā atkal no jauna kļuva par neizsīkstošu asiņu avotu, tautas uzturētāju, pirmo jaunās sociālās iekārtas paudēju un gara un kultūras sargu.

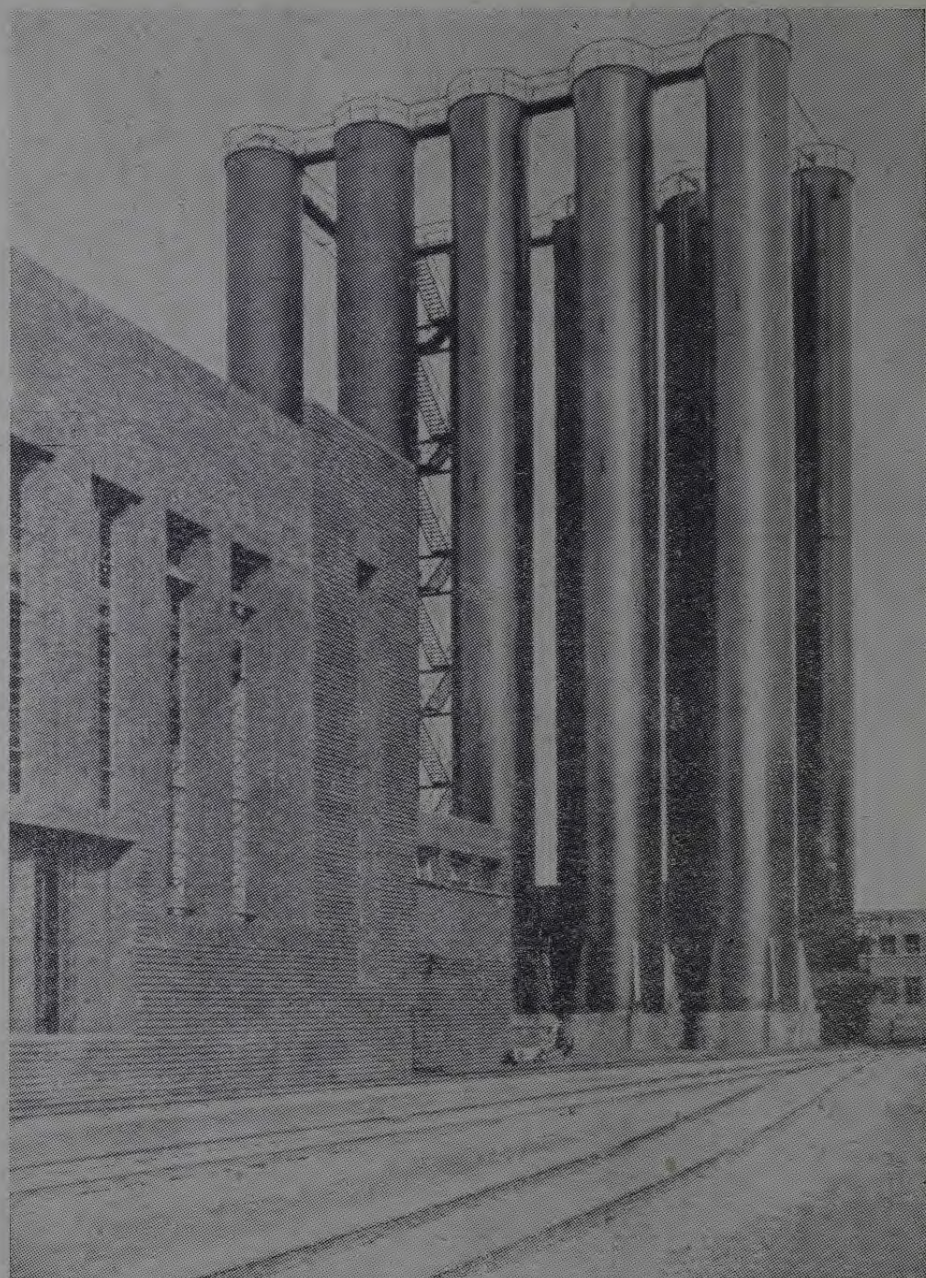
6. novembrī kritušo goda templis Minchenē.

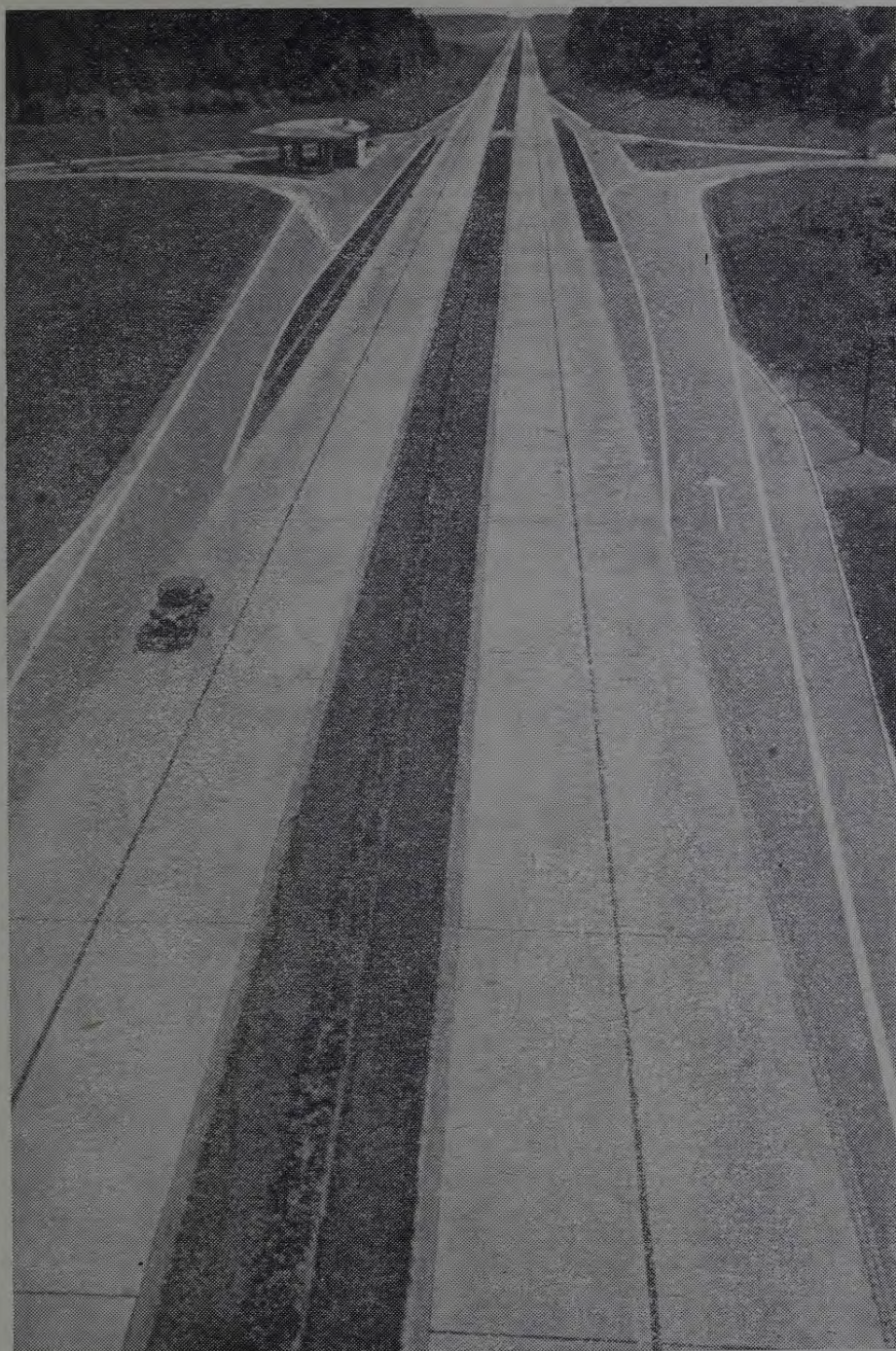
Cepelina laukums Nirnbergā.

Tornis Olimpijas stadionā Berlīnē.

Kāda koksa rūpnīca.

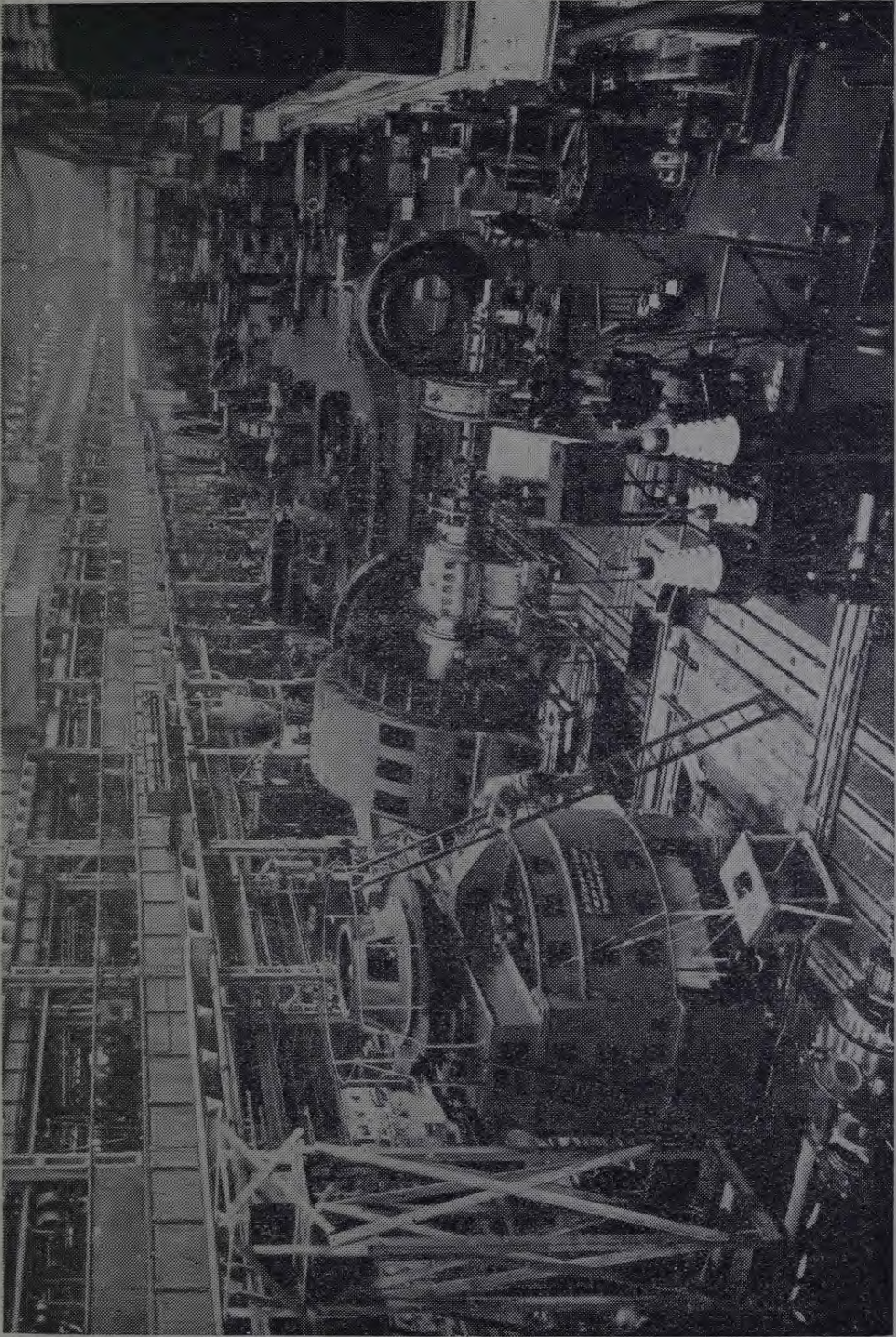
Valsts auto ceļi iezvana modernas satiksmes laikmetu.

Dzimtmāju likuma ietekmē un garā tagad Vāciju klāj nekaitāmu saimniecību — dzimtmāju tikls. Tās, priekšzīmīgi iekārtotas un apsaimniekotas, ir pamatnosacījums darbam un ražai, kas nodrošina arī pārtiku visai tautai. Blakus dzimtmājām ierīkots arī daudz paraugsaimniecību. Tanis lieto visus lauksaimniecībā iegūtos teorētiskos atzinumus un praktisko pieredzi. Tīras, sausas un siltas lopu kūtis, praktiskas un ērtas salmu, labības un siena novietnes, nojumes lauksaimniecības mašīnām un darba rīkiem, priekšzīmīgas vircas bedres, putnu kūtis un tīras lopbarības virtuves un veļas mazgātavas, mājiņas pašu zemnieku dzīvojamās telpas ar praktisku un spodru virtuvi, mazgājamo istabu un vispusīgu mājas aptieku, — to visu, kam bijusi izdevība ceļot pa Vāciju, varēja redzēt priekšzīmīgajās saimniecībās.

Parallēli tautas saimniecisko spēku pieaugumam Vācijā strauji attīstījās arī kultūrālā dzīve, dodot strādājošiem un visplašākajām aprindām iespēju izmantot modernās tehnikas ērtības personīgai labklājībai.

Vācija nepazīst arī šķiru cīņas, bet visus vāciešus darbam un cīņai tēvzemes labā vieno tautas kopības apziņa. Tā nav tikai skaļa fraze, bet patīkama dzīves īstenība. Ja boļševisma šķiru cīņas ideoloģija vienu apspiedēju (kapitālistu) vietā rada atkal citu (valsts kapitālismu), kuŗu savstarpējās cīņās cieš visi, tad nacionālsociālisms nepazīst ne apspiedēju, ne apspiesto, ne izmantotāju, ne izmantoto. Lūk, šī iemesla dēļ arī varēja izveidoties pieminētā tautas kopība. Vācu uzņēmumos un darba vietās vislielākā vērība pievērsta strādājošiem, iekārtojot viņiem nevien ērtas un higiēniskas darba telpas, bet dodot iespējas patīkami pavadīt arī brīvo laiku. Ja padomju Krievija nevienu no savām „svētajām robežām“ neizlaida un nevienam boļševiku valsts pavalstniekam nebija iespējams ārzemju ceļojumus redzēt, kā dzīvo un strādā ļaudis citās zemēs zem „buržuju“ un „kapitālistu“ virskundzības, tad Vācija pirms kara tieši veicināja savu strādnieku ārzemju ceļojumus.

„Divas lietas mums visiem kopējas: māte un nāve. Izjutīsim godbijību un cieņu pret viņām, un laikā starp māti un nāvi dzīvosim tīri un drošsirdīgi!“ — Tāds pirmais no desmit vācu mātei veltījamās uzmanības mudinājumiem. Māte ir tautas pastāvēšanas un mūžības simbols, tādēļ nacionālsociālistiskā valdība augstu vērtē rūpes un gādību par māti. Vācijā starp daudzām sociālās aizgādības organizācijām svarīga un nozīmīga ir organizācija „Māte un bērns“. Tā bez gādības par topošo māti un gaidāmo bērnu rūpējas arī, lai mātes no mazturīgākajām aprindām saņemtu vajadzīgos atbalstus un palīdzību un lai tām būtu iespēja arī kādu laiku atpūsties pilnīgā bezrūpībā. Tādēļ šī organizācija daudzos vācu zemes skaistākajos novados un kūrvietās ierīkojusi speciālus „Mātes un bērna“ atpūtas namus. Vienu šādu atpūtas namu apskatīt un ar viņu iemītnieču un mazo iemītnieku dzīvi pirms kāda gada iepazīties bija iespējams arī latviešu laikrakstu un žurnālu redaktoriem, kuŗu vidū bija arī šo rindiņu rakstītājs.

Te strádá nákotnei.

„Mēs kalpojam Tev ar lāpstu, jo esam darba karavīri.“

Jaunais darba ritms.

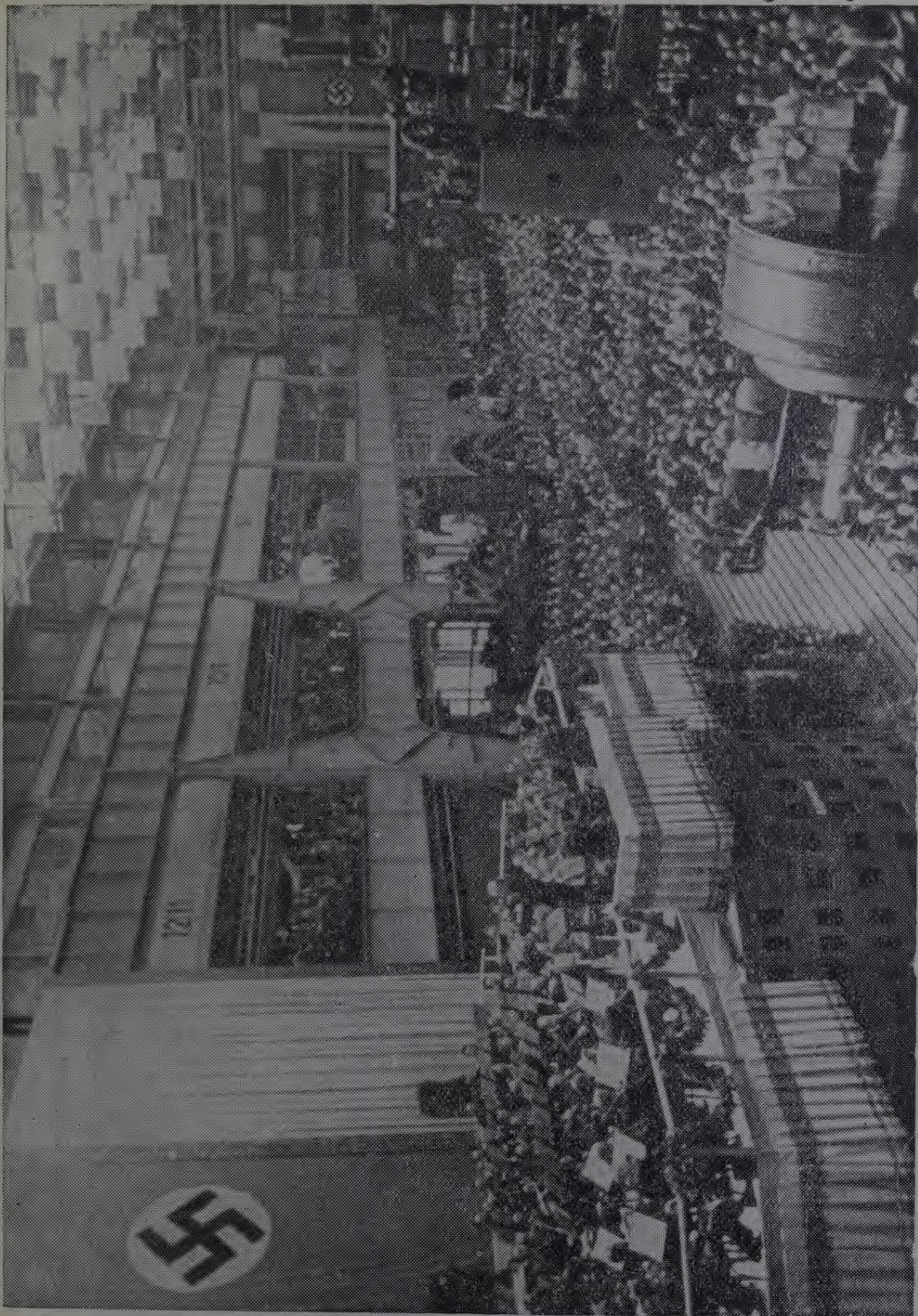
Mēs braucām no Minchenes, Bavārijas galvas pilsētas un nacionālsociālistiskās kustības šūpla, uz kūrvieta „Viessee“. Sākumā tūlīt aiz Minchenes lieliskais valsts auto ceļš kā taisna stīga stiepjas caur vienmuļiem laukiem un egļu mežiem. Aina mainās ap Holzkirchenu. Mūsu skats kļūst uzmanīgs. Tālumā esam pamanījuši kaut ko savādu — zemu, tumši robainus mākoņus. Bet tie nav mākoņi! Tās sniegiem klāto kalnu galotnes, kas tikai tuvāk piebraucot izdalās no miglas.

Drīz vien mūsu mašīna apstājas pirmajā kalnu ciemā, kur uzmanību saista īpatās kalnietiekas ēkas. Vēl neilgs brauciens — mēs esam pie kāda ezera, kas ir pirmais mūsu ceļojuma līdzšinējo astoņu dienu laikā. Un nu mūsu skats apbrīno gleznu, kādu uz audekla nespēj uzburt neviens mākslinieks, arī veiklākais no tiem krāsu meistariem, kuŗu lieliskos gleznojumus vēl pirms pāris dienām skatījām plašajā vācu mākslas izstādē Minchenē. — Pie mūsu kājām idilliskas zemnieku mājiņas, aiz tām smalkos viļņos vizošs ezers, ezera otrā krastā eglēm apauguši tumši zaļi kalni, bet visa tā aizmugurē — augstāko kalnu sniegotās galotnes. Skats ir mūsu zemē neredzēts un tiešām jauks.

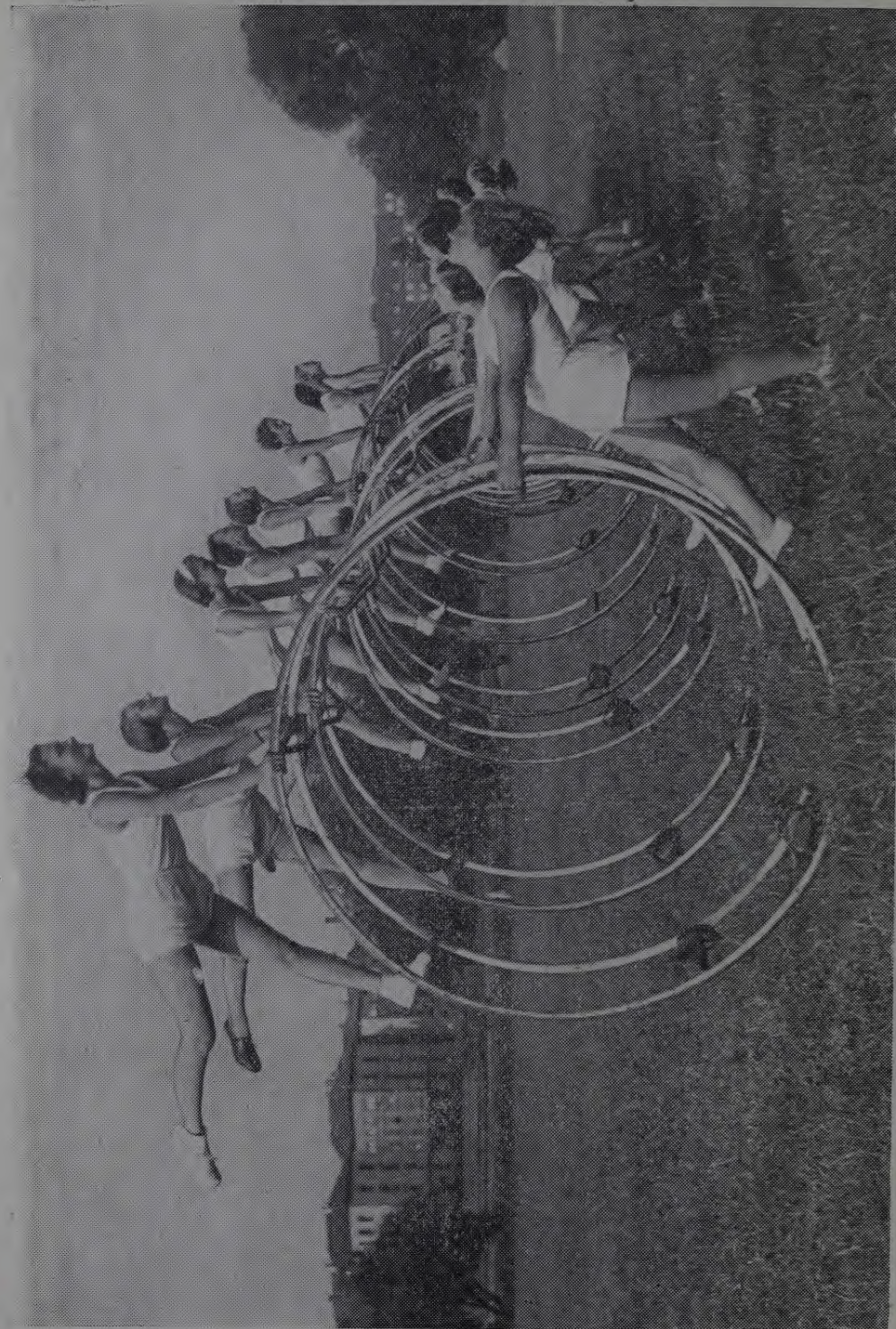
Mašīna aizribo dažus kilometrus tālāk. Aina mainījies, bet sižets tas pats. Un tā mēs braucam, skatāmies un priecājamies, līdz sasniegts arī šīsdienas ceļa mērķis — kūrvieta „Viessee“. Tā atrodas mums jau pazīstamā ezera otrā krastā, stāvo kalnu ielejā. Mūsu mašīna pietur pie kādas ēkas. Te „Viessee Mātes

Skaistākais un labākais uzņēmumā — strādniekiem.

Vīnes filharmoniski darba pārtraukuma koncertē kādā lielā kara rūpnīcā.

Vācijā dara visu, lai cilvēki būtu veseli.

Kamēr Padomijā cilvēkus ieslēdz aiz Ķīnas mūriem, vācu strādājošie atpūtas braucienos apbrīno pasaules skaistumus.

„Māte un Bērns“ atpūtas stūrītis.

Tā Vācijā dzīvo
strādnieki.

„Māte un Bērnus“ atpūtas stūrītis.

Tā Vācijā dzīvo
strādnieki.

un bērna“ atpūtas nams (Heim). Šī „Mātes un bērna“ mītne ir pirmais atpūtas nams Augšbavārijā, un tanī vienlaicīgi var uzturēties 40 mātes ar 30 zīdaiņiem un 15 mazbērniem. Labā, rūpīgā gādībā, māsu un ārstu uzraudzībā un pastāvīgā veselības kontrolē, saņemot labu uzturu un baudot mieru un klusumu jaukajā apkārtnē, mātes ar savām jaunajām atvasītēm var lieliski atpūsties un uzlabot veselību. Priekšzīmīga spodrība, miers, klusums un sirsnīgs mājīgums dveš pretim svešas zemes ceļiniekiem, staigājot no vienas atpūtas nama istabas otrā.

Lūk, — mazbērnu ēdamistaba! Pie zema galdiņa, uz tādiem pat zemiem soliņiem sasēdušies, mazie patlaban notiesā garšīgu virumu. Izbrīnā atplestās actiņas un dažu skaļās raudas apsveic svešos „onkuļus“. Bet drīz vien mazie mierīgi un uzmanīgi veļas mūsu foto kamerās. Citā istabā māsas patlaban pārbauda mazo svaru. Katrai mātei ir sava istabiņa ar gultu, mazu galdiņu, grāmatu plauktu un citiem piederumiem, lai mēnesi ilgā dzīve te būtu ērta un patīkama.

Apciemojumā laikā mums bija iespējams pusdienot kopā ar patlaban atpūtas namā esošajām mātēm. Te pārliecinājāmies par patiešām labo uzturu, prieku un pateicību, kas valda atpūtas nama iemītniecēs par iespēju te dzīvot. Sarunās arī noskaidrojās, ka visas atpūtas nama iemītnieces nāk no strādnieku aprindām.

Šādu „Mātes un bērna“ atpūtas namu Vācijā ir ļoti daudz, un to skaits, kas tanīs gūst atpūtu un mieru, sniedzas miljonos. Tas apliecina nacionālsociālistiskās valdības rūpes un gādību par strādājošiem, pierādot, ka šīs rūpes un gādība ir reāla un katram iegūstama iespēja nevis skaistas frazes bez satura un piepildījuma, ar kādām savus pavalstniekus baro boļševiku varas vīri.

(Brošūras šauru apmēru dēļ varējām aplūkot Lielvācijas sociālos sasniegumus tikai dažās dzīves nozarēs, galvenokārt tanīs, kas mūs varētu vairāk interesēt.)

III. Kopējs ienaidnieks — kopējas cīņas

Austrumi draud. Tie mums ir draudējuši vienmēr. Vairāk nekā 700 gadus mēs esam dzīvojuši vienās bailēs no āziātu iebrukumiem, laupīšanām un slepkavībām. „Kungs, paturi mūs pie sava vārda un atpestī mūs no krievu un mūku uzņēmšanās“ — rakstīts jau pirmajā latviešu dziesmu grāmatā. Bijušais Vidzemes ģenerālgubernators grāfs Šuvalovs pagājušā gadu simteņa 70. gados kādā sarunā zīmīgi raksturoja mūsu zemes vēsturisko lomu — kaujas lauks Eiropas augstākās politikas jaūtājumiem.

Jā, šī zeme — Eiropas valnis jeb — runājot šā kara stratēģu valodā — „priekštilta pozīcijas“ pret austrumiem. Te gadu simteņu ritumā allaž satikusies rietumu kultūras un civilizācijas gaismas ar mongoļu un slavu pasaulei raksturīgo tumšību un mežonīgumu.

Polockas, Pliskavas un Novgorodas kņazi centās savai virskundzībai pakļaut letgaļu zemes. Par mūsu senču pretestību liecina trīskārtējā seno pilskalnu rinda gar austrumu robežu. Mums ir vēsturiskas ziņas par to, ka latviešu tauta savas pozīcijas šai cīņā pret austrumu iebrucējiem turējusi jau kopš 6. g. s. Sīvas un asiņainas bija šīs cīņas, taču tanīs vienmēr parādās mūsu ieroču pārākums, un cīnītāju tēvzemes mīlestība un kauju spars liek meklēt glābiņu mežu biežokņos ne vienam vien iebrucēju kņazu karavīru pulkam. Tā, piem., 1060. gadā letgaļi pamatīgi sakāvuši un padzinuši kņaza Izjaslova Jaroslaviča vadītos iebrucējus.

Austrumu iebrukumi nerimstas, bet latviešu zobens tiem vienmēr dod pienācīgu atbildi — iebrucējiem neizdodas pakļaut savai virskundzībai mūsu zemi un tautu. „Bet biežajās cīņās latviešu vīri noasiņo,“ teikts „Latvijas vēstures grāmatā“, „un kad dažā labā vietā jau paveģas plašāka sprauga, pa kuģu Eiropā gāztos neturamas austrumu karotāju straumes, nesot līdzī postu, badu, varmācības un slepkavības, mūsu zemē pirmoreiz ierodas vācu karotāji“. Viņu atbalstā Vidzemes un Latgales latvieši saskata vienīgo glābiņu, kādēļ jau 1214. gadā latviešu ķēniņa Tālivalža dēli Turaidā noslēdz ciešu savienību ar vāciešiem. „Kopīgiem spēkiem vienotas kara gaitas tagad iet latviešu karavīrs ar vācu karotāju, un krievu bandas zaudē cīņu pēc cīņas.“ Vācu bruņinieku ordenis turpat 350 gadus neatlaidīgās cīņās aizstāvēja svētās Romas imperijas vācu nācijas robežu un līdz ar to latviešu un igauņu dzīvojamo telpu pret Krievijas nemitīgo laušanu Livonijas vārtos.

1218. gada augustā vācu un latviešu sabiedrotais karaspēks saņēma ziņu, ka 16.000 iebrucēju Novgorodas un Pliskavas kņazu vadībā nāk uzbrukumā Vidzemei. Negaidīdami ienaidnieka uz-

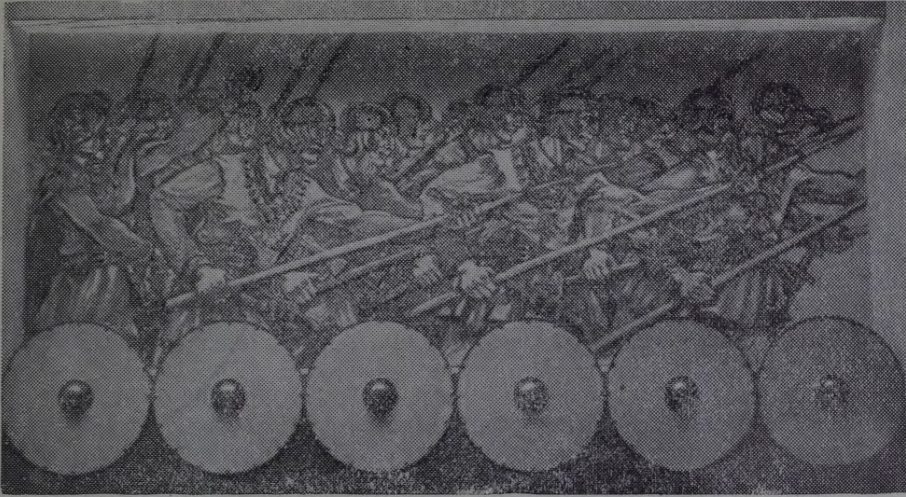
Kopējie ienaidnieki —

brukumu, latvieši un vācieši dodas pretuzbrukumā. Livonijas Indriķis savā chronikā vēsti, ka šai cīņā atņemts paša Novgorodas lielkņaza karogs un vēl divi citu kņazu karogi, daudz krievu krituši, pārējie metušies bēgt, bet latvieši un vācieši tiem neatlaidīgi sekojuši. Krievi bēguši, kamēr nokļuvuši pie kādas nelielas upītes. Tās krastā tad vajadzējis norisināties izšķirējai kaujai. Krievi rībinājuši bungas un spēlējuši stabules, bet Pliskavas kņazs Vladimirs un Novgorodas lielkņazs sparīgās runās mudinājuši savus karotājus varonīgi cīnīties. Uzvara būšot krievu, jo viņu pusē esot pārsvars. Cīņa ilgusi veselu dienu. Tomēr krievi uz vakarpusi sākuši pagurt un bijuši spiesti tumsas aizsegā atkāpties. Šai kaujā kritis arī Tālavas varonis Vēķis. Par viņa nāvi chronists stāsta: „... bija kritis ļoti ilgi cīnījās, atspiedies pie kāda koka; tad pēdīgi no murgurpuses ievainots, viņš krita un nomira“.

Šai pašā 1218. gadā arī Kokneses latvieši, „atcerēdamies visu ļauno, ko Pliskavas un Novgorodas krievi pagājušajā gadā bija darījuši Vidzemē, gāja uz krievu zemi.“ Kad viņi pēc uzvaras pārnāk mājās, vēl arī citi latviešu pulki dodas turp, uzbrūdami krieviem, „laukos, mežos un ciemos tos tvarstīja un kāva“.

1220. gadā vācieši un latvieši, lai atriehtu krievu postīgos iebrukumus Vidzemē, sarīko atkal kādu karagājienu uz austrumiem. Par to chronists Indriķis raksta: „Un latvjī aizgāja līdz kādai baznīcai, kas netālu no Novgorodas pilsētas. Un kad ķeceriem (krieviem) bija pienācīgi atmaksāts, viss karaspēks devās mājup ar prieku, un neviens pats nebija ievainots.“

Pašķirsim par dažiem gadu simteņiem uz priekšu mūsu zemes cīņām tik bagāto vēstures grāmatu.

kopējas cīņas.

1501. gads. Livonijas bruņinieku ordeņa priekšgalā nostāties Volters fon Pletenbergs. 4000 bruņinieku, 2000 kara algādžu un 7500 latviešu un igauņu zemnieku Pletenberga vadībā pāriet Krievijas robežu un niknumā metas ienaidniekam virsū. Tā spēki sāk šķobīties, bezgalīgās slavu karotāju masas pānikā bēg.

Gadu vēlāk saņemta ziņa, ka krievi pulcina savas ordas jaunam uzbrukumam. Pletenberga vadīti, vācu un latviešu cīnitāji ienaidnieku sastop pie Smolinas ezera Pliskavas tuvumā. Livoniešu (latviešu un vācu) karotāji, bezbailīgi cīnoties, trīs reizes izlaužas cauri krievu un tatāru pūlim un atkal piespiež āziātus bēgt. Šai karagājienā daudzo latviešu vidū piedalījās arī kuršu ķoniņš Andrejs Peniķis, kas kaujās komandēja kuršu lēņu jātņieku pulku (karogu) un kuŗu par lielajiem nopelniem kaujas laukā ordeņa mestrs bagātīgi apbalvoja.

Taču parallēli šiem atmaksas karagājieniem uzvarām mūsu zemei bij jāstingst šausmās un visai tautai jāslīkst savās asinīs. Eiropiskam saprātam un domāšanai neaptveramas briesmas bija jāpiedzīvo, piem., cara Jāņa III laikos, kad viņa vadītie āziāti slepkavoja Vidzemē. „Viņi izvaroja sievietes, nogrieza tām krūtis, uzšķērda dzemdētājas, vīriešiem nogrieza ausis un degonus, izritināja zarnas, piegānīja un nodedzināja dievnamus, bērnus cepināja ugunī un atlikušos aizdzina kā lopus uz Krieviju mūžīgā verdzināšanā.“

Vai šim chronikas vēstījumam nav pārāk liela līdzība ar mūsu piedzīvojumiem Staļina viengadē?

Bet šādu piemēru netrūkst.

1502. gada septembra beigās kāds augstāks vācu ierēdnis Vidzemē raksta savam paziņam Vācijā: „Pagājušā gadā un bieži pirms tam krievi radīja mūsu kristīgajiem necilvēcīgas

mokas: dažus nodūra, citiem nogrieza miesas daļas, arī mazus bērnus uzsprauda sētas mietos un ļāva tiem ķepuroties, sievām un jaunavām padarīja negodu. Aizpagājušajā gadā izpostīja veselu bīskapiju un manu cienīto kungu līdz ar 4000 ļaudīm aizveda.“

Taču tā vēl bija tikai priekšspēle daudz baismīgākajai simfōnijai. Nepārspējami slepkavošanas un spīdzināšanas amatu lietpratēji pirms pašreizējā Kremļa valdnieka Josifa Ašīnainā bija Jānis Briesmīgais un Pēteris Lielais. Lasot viņu šausmu darbu aprakstus, mēs tūlīt sapratīsim, kāpēc tieši šos austrumu despotus — zemcilvēkus Staļins bija cēlis godā.

Kad 1577. gadā Jānis Briesmīgais otru reizi nāca uz Vidzemi, Rusovs savā chronikā uzskaita visu, kas te nodarīts, un proti: Cesvainē cars lika dažus pakārt, citus nodurt ar zobenu vai sadedzināt, bet visvairāk — aizvest. Koknesē, Lielvārdē, Tīrzā un Piebalgā cars lika sagūstīt un aizvest visus latviešus. Ērgļos tas lika nodurt 12 dižciltīgos līdz ar citiem godīgiem ļaudīm, bet pārējos — ieskaitot sievas, jaunavas un bērnus — aizvest. Cēsu pili garnizons, lai nekristu tik ļoti asiņu izslāpušā cara rokās pats, kopā ar sievām un jaunavām, uzspridzinājies. Lai tomēr šai pilsētā apmierinātu savu dzīvniecisko dabu, Jānis Briesmīgais Cēsu pilsētā lika dažus vīrus sist, tad ievainotus un asiņainus vēl dzīvus uz tirgus laukuma cepināt. Pilsētas galvam viņš lika izgriezt sirdi, bet kādam mācītājam — mēli. Pavisam vienkārši!

Pēteru Lielā karavadonis Šeremetjevs pēc triju gadu (1701. līdz 1703.) postījumiem Vidzemē un Igaunijā savam augstajam pavēlniekam varēja ziņot: „No Rēveles līdz Rīgai — viss ir iznīcināts! Apdzīvotas vietas ir palikušas tikai uz kartes.“

Arī Rīgu krievi ir daudzkārt dedzinājuši un izpostījuši. 1656. g. krievu cars Aļeksejs pusotru mēnesi aplenca šo pilsētu. Lai gan pilsētai toreiz bija tikai neliels garnizons, krieviem Rīgas cietoksni ieņemt neizdevās. Tomēr pirms atkāpšanās tie paspēja aizdedzināt priekšpilsētu, no kuņas uguns pārsviedās arī uz Iekšrīgu. Zaudējumi bija lieli. Kad Ziemeļu kara laikā — 1710. g. Pēteru Lielā karapulki ielenca Rīgu, dzīva palika tikai $\frac{1}{4}$ daļa no visiem iedzīvotājiem. Priekšpilsētas nodezināja, lielāko daļu namu nopostīja. 1812. gadā gan Napoleons Rīgu neieņēma, bet tas neatturēja krievus apmierināt savu postīšanas tieksmi — viņi atkal nodedzināja prāvu daļu pilsētas, un te daudzi iedzīvotāji pazaudēja visu savu mantu. Pasaules kara laikā krievi evakuēja visas fabrikas, vērtīgās mašīnas, daudzus vagonus u. c. Staļina rokaspuišu postījumi vēl rēgojas mūsu pašu acu priekšā.

Par mūsu zemes turpmākajiem likteņiem pēc Ziemeļu kara priv. doc. Pommers tautskolu inspektorū konferencē 1942. g. teica: „Vācu muižniecības sīkstā izturība un tālredzība radīja Vidzemes un Kurzemes autonomiju Krievijas imperijā. Ja mūsu zemē būtu nonākuši krievu muižnieki un būtu atvesti krievu zemnieki, latviešu tautas likteņi būtu daudz ļaunāki. Raksturīgs piemērs te ir Latgale, kas 200 gadus atradās zem poļu panu

jūga. Poļu pani, garīdznieki un žīdi izsūca latgaliešus, taču pilnīgi šo stipro un veselīgo latviešu tautas zaru viņiem neizdevās iznīcināt, lai gan kultūras dzīve un attīstības līmenis Latgalē vēl tagad ir atpalicis, salīdzinot ar mūsu zemes pārējiem novadiem.“

To pārliecinoši pierāda arī publicists M. K., laikraksta „Tēvija“ 1943. g. 1. marta numurā rakstīdams: „Pagājušajos gadu simteņos vācietis neapspieda latvieti, bet brīžam gan „kungs“ zemnieku. Tāds stāvoklis toreiz bija visā pasaulē. Zemnieks cieta vairāk, kad laiki bija grūti un kungs bargs, bet mazāk, kad zeme atplauka īsos miera periodos un kungs bija labvēlīgs. No 13. līdz 19. g. s. vidum,“ turpina pieminētais autors, „latviešu un vāciešu attiecības bija tikai sociāla problēma. Tikai panslavisms, kas savu kulminācijas punktu sasniedza pārkrievošanā, un tautiskās atmodas laikmets nacionālos jautājumus izvirzīja priekšplānā. Krievu politika ar savu aģitāciju mēģināja iedzīt ķīli starp latviešiem un vāciešiem. Tās mērķis bija salauzt vācu ietekmi, kas sīkstī pretojās pārkrievošanai. Latviešus un igauņus pēc tam slāviskie austrumi domāja viegli pieveikt. Divide et impera!

Ne tikai vācieši, bet arī daudzi latviešu patrioti skaidri saskatīja pārkrievošanas briesmas un bezbailīgi uzsāka cīņu, lai glābtu kopīgās kultūras vērtības. Citi turpretim ļāvās sevi aizraut ar skaistiem solījumiem un, neievērodami austrumu zemo sociālo un arī kultūras stāvokli, sagaidīja visu svētību no Pēterburgas. Tai pašā laikā krievu aģenti un ar krievu naudu atbalstīti laikraksti iepotēja tautai atziņas, ka viss vāciskais latvietim ir būtiski svešs un naidīgs, viss slaviskais turpretim — tuvs un radniecīgs.

Bet drīz vien izrādījās, ka krievu „draudzība“ latviešiem nekā nedeļa. Gluži otrādi: pārkrievošana tautas izglītībā cirta dziļu robu. Skolās tika noliegtas mācības dzimtajā valodā, un zemē ienāca piekukuļojamais krievu „čīnovnieks“. 1881. g. Vidzemē no visiem skolās vecumā esošiem bērniem tikai 2 proc. negāja skolā. 1899. g. šis skaits bija pieaudzis līdz 20 proc. 1904. g. bija 160 skolas mazāk nekā 18 gadus iepriekš.

Rodas jautājums, kāds bija latviešu kultūras stāvoklis pirms pārkrievošanas? Vai ir pareizi, ka latvietim vācu kultūra arvien bijusi sveša un naidīga? Jāatbild ar skaidru „nē“, ko var pierādīt ar faktiem. Iedomāsimies, ka vācu kultūra būtu bijusi sveša latviešu tautas mentalitātei — kā tad tas būtu bijis iespējams, ka tautiskā atmodas laikmeta labākie pārstāvji dziļi sakņojās vācu kultūras aprindās un nekad nenoliedza savu vācisko gara izglītību. Kā tas, piem., bija iespējams, ka lielais rakstnieks Rūdolfs Blaumanis savus pirmos darbus sacerēja vāciski? Atbilde mums ir skaidra.

Eiropas kultūra savā ģermāniskā izpausmē latvietim nekad nav bijusi sveša, jo latviešu un vācu kultūras cēlušās no vienas un tās pašas rasiski vienādās ziemeļnieciskās saknes.

Nevis vāciskais, bet gan slaviskais latvietim vienmēr būtiski palicis svešs.

Arī politiskās atsvešināšanās periodos kultūras saite starp latviešiem un vāciešiem nekad nav pārtrūkusi. Vācu zinātne, literatūra un māksla izglītotam latvietim vienmēr bija tuva un nepieciešama kā radniecisks papildinājums paša kultūrālajai radīšanai.

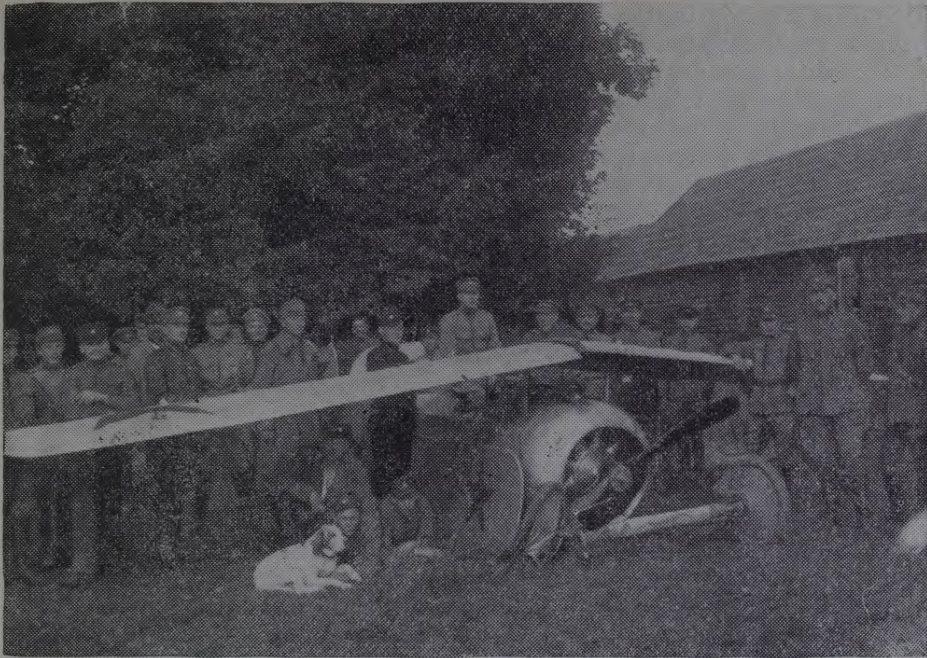
Pārkrievotāji un viņu apzinīgie vai neapzinīgie līdzskrējēji pūlējās rādīt latviešu vēstures ainu vienpusīgā, vāciešiem naidīgā gaismā. Viņi apgalvo, ka vācu vadība latviešu tautu tišām turējusi garīgā tumsā un nezināšanā. Kas grib redzēt patiesību, tam jāsalīdzina Lietuvas un Latgales kultūrālais stāvoklis ar Latvijas un Igaunijas (jau stipri pārkrievošanas laikā pasliktināto) stāvokli pirms pasaules kara. Lietuvu un Latgali pārvaldīja slavi, un tur slavisma negatīvā ietekme vēl šodien nav gluži zudusi. Tur darbojās austrumi, Latvijā un Igaunijā — Eiropa.

Tas varbūt skan savādi, bet ir neapstrīdams vēstures fakts, ka mūsu dzimtenē tautskolas tika noorganizētas ātrāk nekā Francijā un Anglijā. 1687. gadā Vidzemes landtāgs nolēma katrā draudzē ierīkot skolu. 1697. g. Vidzemē atklāja pirmās 80 draudzes skolas, un skolas mācības tika atzītas par obligātām. Ziemeļu karš izpostīja visu skolu organizēšanas darbu, taču drīz pēc tam atkal iesākās jaunuzbūve. 1765. g. Vidzemes landtāgs tautskolu lietām deva noteiktu pamatu.

1886. g. Vidzemes gubernā, neskaitot aprinča skolas, ģimnazijas un seminārus, pastāvēja 1000 tautskolas un 123 augstākās baznīcas skolas ar 1410 skolotājiem. Krievu pārvaldes laikā praktiski no jauna nekas netika uzcelts vai uzlabots, bet gan daudz kas sagrauts. Tā latviešu skolu pārvaldei 33 gadus vēlāk vajadzēja iesākt turpat, kur vācu pārvalde bija beigusi. Nebrīnīsimies par to, jo Krievijā 20. g. s. sākumā vēl bija 70 proc. analfabētu. Latviešu tautai īpatnējais kultūrālais gars, tās neparasti stiprā tieksme pēc zināšanām un cenšanās pēc sociālās augšupejas uz 19. gadu simtņa pamatiem uzcēla lielisku izglītības celtni. Un atkal tie bija austrumi visai kultūrai naidīgā boļševisma izskatā, kas šo eiropisko celtni aizdedzināja. Ja uguns nebūtu laikā apdzēsta, tad šodien vairs nepastāvētu neviena latviešu skola. Un skola arī būtu lieka, jo, droši vien, nebūtu vairs latviešu bērnu.“

Šis pats autors minētajā laikrakstā 4. marta numurā turpina savu vēsturisko pārskatu par latviešu un vāciešu kopīgo cīņu un kultūrālo sadarbību rakstīdams:

„Laikā no 1530. līdz 1630. gadam radās pirmie garīgie raksti latviešu valodā. Tos sacerēja vācieši. Vācu profesors Georgs Mancēlijs 1638. gadā izdeva pirmo latviešu vārdnīcu divās daļās un 1654. gadā 1200 lpp. biezo latviešu sprediķu grāmatu. Viņa darbi nodibināja latviešu pareizrakstību un tagadnei saglabāja daudzus senlatviešu vārdus. — Vācietis Johans Langijs sarakstīja „latviešu-vācu leksikonu“. — Pirmā „Historia Lettica“ (1649.) ir vācieša Paula Einhorna darbs. Vācietis Fīrekers ir pirmo latviešu garīgo dzejoļu autors. Viņš sastādījis vārdnīcu trijos sējumos un „Manuale Lettico-Germanicum“. —

1919. g. latviešu karavīru notriekta boļševiku lidmašīna.

Vācu ģenerālsuperintendents Heinrichs Adolfs 1685. gadā izdeva pirmo latviešu valodas mācību. — Vācietis Ernsts Gliks no 1681.—1689. gadam pārtulkoja bībeli latviešu valodā. — Vācietis Gothards Frīdrichs Stenders ir latviešu laicīgās literatūras nodibinātājs. — Ievērojama vērtība pētījumiem par latviešu zemnieku dzīvi 18. g. s. ir vācieša Johana Kristofa Broces kultūrvēsturiskiem krājumiem. — Vācietis U. E. Cimmermanis 1812. gadā sacerēja pirmo latviešu literatūras vēsturi. — Vācietis Kārlis Frīdrichs Vatsons 1822. gadā nodibināja pirmo latviešu laikrakstu „Latviešu Avīzes“. — Vācieši Hugenbergers un Lundbergs bija ievērojamākie dzejnieki latviešu valodā pagājušā gadsimta pirmajā pusē. Vācu dižciltīgais Gustavs Reinholds f. Klots 1824. gadā nodibināja „Latviešu literārisko (t. s. Latviešu draugu) biedrību“. Vācietis Dr. Augusts Bīlenšteins (1826.—1907.) bijis viens no ievērojamākiem pētniekiem latviešu valodas un tautas kultūras laukā. Vācieši profesors Kārlis Kr. Ulmanis un Georgs Bitners vāca latviešu tautas dziesmas. G. Bitners 1844. gadā izdeva pirmās 2954 dainas.

Priekš vairāk nekā 100 gadiem vācu pārvalde nolēma Vidzemē dibināt latviešu skolotāju semināru. Sakarā ar to jaunajam latviešu skolotājam Jānim Cimzem bija iespējams 4 gadus nodoties studijām Vācijā. No Cimzes semināra gandrīz vesela pusgada simta laikā gājuši tautā virkne izcilu pedagogu. Pēc skolotāju semināra parauga Veisenfelsā (Vācijā) Cimze vel-

tija pūles latviešu tautiskās mūzikas izveidošanai un kļuva par latviešu koŗu dziesmu iniciātoru.

Uzrādītie piemēri pēc patikas pavairojami. Tie sniedz atbildi vācu nostājai pret latviešu tautas kultūru nevis vārdiem, bet gan ar vēstures faktiem. Ja vācieši būtu vēlējušies apspiest latviešu tautas garīgās senmantas, viņi droši vien necenstos tās cītīgi uzmeklēt, savākt un uzrakstīt. Ja viņiem būtu trūcis cieņības pret svešām — arī tāpat ziemeļnieciskām — kultūras vērtībām, tad šo bagātību glabāšana nebūtu kļuvusi par daudzu vācu pētnieku dzīves uzdevumu. Ja vācieši būtu vēlējušies iznīcināt latviešu garu, viņiem vienīgi vajadzēja kavēt latviešu literārās valodas un rakstniecības attīstību, nevis pašiem trijos gadu simteņos strādāt un to veicināt.

1919. gads atkal latviešus un vāciešus vienoja kopējai cīņai pret austrumiem. Kad pēc Latvijas brīvvalsts proklamēšanas 1918. g. 18. novembrī Rīgai uzbruka boļševiki, Latvijas toreizējā pagaidu valdība bija spiesta caur Jelgavu atkāpties līdz Liepājai. Viņai līdzī gāja neliels latviešu kaŗavīru un virsnieku pulciņš un vairāku latviešu studentu korporāciju brīvprātīgie. Šie nedaudzie cīnītāji atkāpās līdz Ventai, kur pulkveŗa Kalpaka vadīti, pievienojās vācu kaŗaspēka vienībām. Tā plecu pie pleca vācu un latviešu apvienotais kaŗaspēks sīvās cīņās atbrīvoja vienu Kurzemes un Zemgales pilsētu pēc otras un 1919. gada 22. maijā ieņēma Rīgu, izglābjot daudzus latviešus no noslepka-vošanas, ko boļševiki jau citadelē un centrālcietumā bija iesākuši. Tāpat latviešu un vācu vienības kopējās cīņās 1920. gada ziemā padzina boļševiku armiju no Latgales.

Pagāja pāris gadu desmiti. Boļševiku masas no jauna pārpludināja mūsu zemi, un vācu kaŗavīri mūs no šīs Āzijas sērgas atbrīvoja. Un tagad atkal vācu grenadieriem blakus stāv latviešu leģionāri — viņi atkal kopējā cīņā cīnās pret kopēju ie-
naidnieku, lai sargātu savu brīvību un Eiropas robežas.

IV. Iznīcināšanai padoti

1939. gada 5. oktōbris

20 Latvijas brīvvalsts gados mēs uz pirmā pasaules kara drupām bijām atjaunojuši savu dzīvi un latviešu zemi pārvērtuši ziedošās pļāvās un raženos laukos. Staltās skolu ēkas, pienotavas u. c. sabiedrības celtnes cita pēc citas bija pacēlušās visos Latvijas novados. Mūsu ceļu un dzelzceļu tīkls arvien paplašinājās. Mūsu celtnieki veica tiešām diženus un aprīnojamus darbus. Latviešu druvas un cukurbiešu lauki mūsu zemnieku augstās kultūras un inteliģences, darba prasmes un centības dēļ rudenos deva bagātīgu ražu. Augstazīģas sugas govīs savukārt cauru gadu nodrošināja lielu sviesta produkciju. Mums saimnieciskajā ziņā nekā netrūka, un tikai tagad, kara laika grūtības pārciešot, mēs saprotam, cik bagātīgi esam kādreiz dzīvojuši.

1938. g. 11. janvārī valsts saimnieciskās padomes pirmā sesijā konstatēja, ka mūsu valstī pēdējos gados tautas un valdības darbs bijis svētīgs. Mēs esam neatlaidīgi strādājuši, un mūsu darbam ir bijuši panākumi. Saimnieciskā rosība ir atdzīvināta, ražošana visās nozarēs ir augusi un aug tiklab rūpniecībā un amatniecībā, kā arī lauksaimniecībā; tirdzniecības apgrozījumi pieņemas, jūras un sauszemes transports atplaucis, privāto un sabiedrisko namu celšana uzrāda strauju pieaugumu, nodarbinātība pilsētās un laukos ir sasniegusi nepiedzīvotus apmērus.“

Bet tad kaut kas notika . . .

Mūsu „lielais un draudzīgais austrumu kaimiņš“ — Padomju savienība izstiepa savas rokas pēc mūsu zemes, un mēs bez pretošanās kritām viņas žņaudzīgos apkampienos.

Cik sāpīgi tas bija! Latviešu tauta neticēja 1939. g. 5. oktōbra mierlīguma tekstam, latviešu tauta neticēja prezidenta Ulmaņa un ministra Muntera mierinošajiem paskaidrojumiem. Latviešu tauta intuitīvi nojauta ļaunuma un posta sākumu. Un šīs ļaunās nojautas nevēla. Muntera 5. oktōbra nolīgums ar boļševikiem un sarkanarmijas bazu ierīkošana mūsu zemes militāri nozīmīgākajos un stratēģiski svarīgākajos punktos iezvanīja latviešu tautas šausmu un ciešanu laiku, kas sākās pusgadu vēlāk — 1940. g. 17. jūnijā. Piepildījās vecā patiesība: iedod velnam mazo pirkstiņu, viņš paņem visu roku — ielaid velnu baznīcā, viņš uzkāpj kancelē.

Vai mēs, latvieši, bijām vainojami? — Nē! Mēs mīlējām savu zemi un bijām jebkuru brīdi gatavi par to savas galvas

Boļševiku

nolikt. Tās nebija tikai tukšas mūsu patriotisko dziesmu frazes. Mēs bijām gatavi celties un traukt cīņā „visi kā viens“, ja vien tik tēvzeme mūs sauktu. Bet šis sauciens neatšķanēja. Kara taure klusēja. Mēs nevarējām 1939. g. rudenī pa godam, kā to darīja par mums skaitliski tikai nedaudz lielākā somu tauta, atbildēt sarkanarmijas notai un prasībām. Kāpēc? Tagad ir noskaidrojies, ka mūsu ārpolitiku visu laiku bija vadījis nodevējs un brīvmūrnieks, bet ne cilvēks, kas stāv un krīt par savu valsti, tās brīvību un neatkarību. Ja mūsu valdība nebūtu 1939. gada pavasarī atraidījusi Lielvācijas Vadoņa Ādolfa Hitlera draudzīgo roku un piedāvāto palīdzību, un mēs jau būtu tad nogriezušies uz Vakareiropas gaišā un saulainā lielceļa, bet nevis uz šaurās un netirās Āzijas laupītāju un slepkavu takas, tad mūsu tautai būtu noteikti gājis secen viss baigais sarkanā terora gads. Tad mums nebūtu 13.—14. jūnija, tad mums nebūtu šausmīgo atradumu Baltezerā un citur, tad mēs tikai no pretboļševiku literatūras zinātu kaut ko par čeku... Bet — tās ir tikai atmiņas par kādreizējām kļūdām un vilšanos. Dzīves īstenība drīz atklāja, ka tikai tukša, gandrīz pat ironiska fraze ir 1939. g. 5. oktobra mierlīguma komentāri boļševiku „Izvestijā“. Tur bija rakstīts: „PSRS uz ilggadīgas pieredzes pamata atzinusi, ka valsts iekārtu atšķirība kādās zemēs nav šķērslis viņu auglīgai sadarbībai un ka PSRS vienmēr respektēs otras puses valstisko, saimniecisko un sociālo struktūru.“

Turpmākie notikumi mums pamazām rādīja pretējo. Savu galvu pacēla mūsu boļševiku nelielā pagrīde. Arvien biežāk parādījās boļševiku proklamācijas. Un tad nāca — 17. jūnijs.

nopostītā Rīga.

17. jūnijs

Jūnija vidū Molotovs iesniedza prasību Lietuvas valdībai — ielaist jaunus sarkanarmijas kontingentus un sastādīt Lietuvā tādu valdību, kas gribētu sadarboties ar Padomiju. Padomija pārmeta Lietuvai vairāku sarkanarmiešu spīdzināšanu. Kad šī ziņa parādījās latviešu presē, mēs tūlīt zinājām, ka līdzīgs liktenis sagaida arī Latviju. Un nebija ilgi jāgaida. Dažas dienas vēlāk laikraksti publicēja Letas 15. jūnija ziņojumu — „Kļūmīgs atgadījums pierobežā“. Tas vēstīja: „Sestdien, rīta ausmā, mūsu robežsargu mītne Masļenkos, Abrenes rajonā pie Latvijas un PSRS robežas atrasta nodedzināta. Turpat atrasti divu robežsargu un vienas sievietes liķis, kā arī viena smagi ievainota sieviete un tāpat smagi ievainots 14 g. v. zēns. Bez tam pazuduši 11 robežsargi un vairāki vietējie iedzīvotāji. Sevišķa izmeklēšanas komisija robežsargu brigādes komandiera ģen. Bolšteina vadībā izbraukusi uz notikuma vietu, lai noskaidrotu kļūmīgo gadījumu.“

Tuvāku ziņu trūka. Tikai tagad mēs uzzinām skaidrību par drausmīgo boļševiku darbu. Runa ir par Augšpils pagasta robežsargu 1. rotas 2. sardzi, kurai 1940. gada 15. jūnija naktī slepus uzbruka „neuzvaramā“ armija un to iznīcināja. Sardzes mītne atradās pie pašas robežupes Ludzas. Tās telpas nebija plašas. Tādēļ robežsargi — ģimenes cilvēki — dzīvoja blakus esošajā Maslova saimniecībā, kur bija uzceltas atsevišķas mājiņas izīrēšanai robežsargiem. Sardzē notikuma laikā skaitījās 6 robežsargi ar ģimenēm: sardzes priekšnieks v. v. Puriņš ar sievu Hermīni un 14 g. v. dēlu Arturu, viņa palīgs robežsargs

Grīnvalds, robežsargs Krieviņš ar sievu un diviem bērniem — 10 g. v. zēnu un 6—7 g. v. meiteni, robežsargi Beizaks, Macīts un Cimoška. Sardzes priekšnieks v. v. Puriņš bija aizbraucis atvaļinājumā, bet viņa sieva ar dēlu palikusi mītnē. Pierobežā tai laikā viss licies mierīgi, tikai pirms pāris nedēļām robežsargi novēroja plašāku sarkanarmijas kustību, bet domāja, ka tie vienkārši manevri.

15. jūnija naktī robežsargs Macīts aizgāja apgaitā, bet pārējie robežsargi un viņu ģimenes devās pie miera, nemaz ne-nojauzdami, ka nedaudz soļus no viņiem jau glūn slepkavas.

Ap pulksten 1 naktī robežsargu mītņi un mājiņu, kur dzīvoja robežsargs Krieviņš ar sievu un bērniem, pēkšņi sāka apmētāt rokas granātām. Tās svieda arī ēkās pa logiem un pa durvīm. Mītnē granātas tomēr nevienu nekāra, bet ēka sāka degt, domājams, no kādas iesviestas degbumbas. Puriņa sieva ar dēlu izlēca pa logu, bet tur tos sagaidīja sarkanarmiešu lodes. Viņu uz vietas nošāva, bet dēlu smagi ievainoja. Ceļā uz Rēzeknes sarkanā krusta slimnīcu viņš mira. Tāpat nošāva arī pa logu izlēkušos robežsargus Cimošku un Beizaku. Pēdējais ievainots bija paspējis vēl noskriet ap 300 soļu, bet tad to bija nobeigušas citas lodes.

Atsevišķā mājiņā, kur dzīvoja robežsargs Krieviņš, durvīs iesviestas rokas granātas smagi ievainoja viņa sievu, bet pašu un dēlu vieglāk. Apgaitā esošo robežsargu Macīti vēlāk atrada nošautu ceļā uz mītņi. Domājams, ka viņš kaut ko nojautis un steidzies sardzi brīdināt.

Robežsargs Grīnvalds, redzēdams, ka pa logu izlēkušos nošauj, mēģinājis izbēgt pa durvīm, bet sarkanarmieši viņu sagūstīja.

Deģošo mītņi dzēst atsteidzās apkārtējie iedzīvotāji un 2 km tālāk esošā robežsargu trešā sardze. Bet sarkanarmieši, kuŗu bija vesela rota, uguni neļāva dzēst un dzēsējus aizturēja un aizveda sev līdz pār robežu. Starp tiem arī minēto lauksaimnieku Maslovu ar ģimeni un visu saimi.

Ja jautātu, kam bija vajadzīgs šis slepenais uzbrukums un zvēriskās slepkavības, netaupot ne sievietes, ne bērnus, tad tagad tam var atbildēt: boļševiki-žīdi vienmēr un visur sagatavo ceļu ar asinīm.

Turpinājums sekoja dienu vēlāk.

16. jūnijā Molotovs iesniedza arī Latvijas sūtnim Maškavā Kociņam paziņojumu Latvijas valdībai, kuŗā pēdējai pārmeta Latvijas un Igaunijas militārsavienības nelikvidēšanu, bet paplašināšanu ar Lietuvas pievilkšanu. To Padomijas valdība uzskatot ne tikai par „nepielaižamu un neciešamu, bet arī par dziļi bīstamu un draudīgu PSRS robežu drošībai“. Ka šīs robežas esot tiešām apdraudētas, to pierādot arī „speciāla militārās Baltijas antantes preses organa radīšana 1940. gada februārī — „Revue Baltique“.

„Visi šie fakti runā par to, ka Latvijas valdība rupji pārkāpusi PSRS-Latvijas savstarpējās palīdzības paktu,“ teikts tālāk minētajā, no loģikas viedokļa — kuriōzajā, bet mums, lat-

viešiem — baismīgajā iesniegumā. Tādēļ arī „PSRS valdība uzskata par pilnīgi nepieciešamu un neatliekamu sekojošo:

1) nekavējoties sastādīt Latvijā tādu valdību, kas būtu spējīga un gatava nodrošināt padomju un latviešu palīdzības pakta godīgu realizēšanu;

2) bez kavēšanās nodrošināt padomju kara spēka daļu brīvu ielaišanu Latvijas teritorijā, lai tās novietotu Latvijas svarīgākajos centros tādā skaitā, kas būtu pietiekams, lai nodrošinātu PSRS un Latvijas savstarpējā palīdzības pakta realizēšanas iespēju un novērstu varbūtējus provokatoriskus aktus pret padomju garnizoniem Latvijā.“

Pārmetumi Latvijai bija smieklīgi, bet tie jau arī bija tikai „pro forma“. Kremļis jau sen bija izlēmis aprīt mazās Baltijas valstis, lai pārvērstu tās par placdarmu tālākam iebrukumam Eiropā. Tādēļ arī jau 17. jūnija rītā baltajos Latvijas lielceļos dārdēja Padomijas tanki. Tie te iedrās no divām pusēm — no Padomijas un no Lietuvas. Jelgavā pirmie tanki ieradās tieši ap pusdienas laiku, Rīgā — pēcpusdienā. Iedzīvotāji ar izbrīnu un bailēm vēroja svešos bruņu ratus un putekļiem klātos izkārmējušos padomjarmiešus. To sejas bija trulas un vulgāras, bez izteiksmes. Jūsmoja vienīgi žīdi. Tie kļiedza „urrā“ un meta uz tankiem ziedus, arī paši lēca pie tankistiem un nezināja, kā vien tik pierādīt savu prieku un labvēlību. Resnas, tuklas žīdenes žēlojās par badu un nabadzību un lamāja mūsu valdību, armiju un policiju. Pēdējā izturējās atturīgi un korrekti, toties arvien draudīgākas un bīstamākas kļuva padībenes. Un nebija ilgi jāgaida, kad uz policiju sāka birt akmeņu krusa. Tomēr mūsu policija nelietoja ieročus. Tā šāva tikai ārkārtējos gadījumos, kad pūlis vairs pavisam nebija valdāms un nomierināms. Ar to arī izskaidrojams, ka 17. jūnija notikumos cieta apmēram 50 policistu, bet tikai dažas privātpersonas. Kompartijas laikraksts „Cīņa“ tomēr atrada par iespējamu pamatīgi nostrotēt mūsu kārtības sargus par viņu „briesmīgo“ rīcību. Bet kad pēc pāris dienām ar lielu pompu rīkoja „17. jūnija upuru“ apbedīšanu, tad izrādījās, ka tāds „upuris“ ir tikai viens — „b. Boriss Krišs“, kāds Latgales priekšpilsētas kauslis un huligans.

18. jūnijā Rīgā no Maskavas ieradās Višinskis, un jau 20. jūnijā valsts prezidenta sekretāriāts paziņoja, ka sastādījies jauns ministru kabinets. Tā priekšgalā kā ministru prezidents un pagaidu ārlietu ministrs bij nostājies lauksaimniecības akadēmijas prof. Augusts Kirchenšteins, bet par ministriem figūrēja ģen. R. Dambītis (kaŗa), rakstnieks Vilis Lācis (iekšlietu), rakstnieks Jūlijs Lācis (tautas labklājības ministrs un izglītības ministra pagaidu vietas izpildītājs), J. Pabērzs (tieslietu un finanču), J. Jagars (satiksmes).

Latvieši skaidri redzēja un saprata, ka mūsu zeme un tauta arvien vairāk tiek ieģrūsta Maskavas apkampienos un ka Maskava diriģē visas demonstrācijas, prasības un pārējos notikumus. Tādēļ visu izbrīns un sašutums bija jo sevišķi liels, lasot laikrakstos ziņu par jaunā ministru kabineta sastādīšanos. Profesors Kirchenšteins gan allaž bija juties sarūgtināts un savā

lieluma manijā vienmēr domājis, ka viņam tiek nodarīta pārestība, netaisot redzamākos amatos valdības aparātā. Tāpat visiem bija zināmas viņa līdzšinējās simpatijas Pad. savienības lauksaimniecības zinātnes „sasniegumiem“ u. t. t., kurus viņš jau agrāk bija bieži slavīnājis „Jaunākās Ziņās“ un „Atpūtā“. Taču daudzi bija pārsteigti, šai „leļļu kabinetā“ redzot ģenerāli Dambīti un rakstnieku Vili Lāci. Ģen. Dambītis ilgus gadus bija ieņēmis vadītājus amatus armijā, bet Vilis Lācis pēdējā laikā bija kļuvis populārs ar viņa romāna „Zvejnieka dēls“ filmēšanu. Ar nicināšanu un nožēlu tauta uzņēma šo „ministru kabinetu“.

Jaunā ministru kabineta pirmie lēmumi izsludināja amnestiju politiskajiem cietumniekiem un atjaunoja komunistisko partiju. Pavisam atrbrīvoja ap 250 cietumnieku, un kurižākais bija tas, ka no tiem tikai 79 dažādos Latvijas cietumos bija sodu izcietuši par politiskiem pārkāpumiem — resp. bija notiesāti par nelegālu boļševistisku darbību. Tas vēlreiz apstiprina faktu, ka Latvijas brīvvalstī kompartijas darbībai bija pavisam maza nozīme. Boļševistiskai aģitācijai un propagandai latviešu tauta nebija pieejama. Būdamā izglītota un augsti inteligenta, latviešu strādniecība labi saprata un apzinājās, ka ne marksisma viltus mācības un teorijas tai nodrošinās laimīgu dzīvi, bet gan krietns pašu darbs un uzticība savai dzimtenei un tēvzemei — Latvijai. Ļaudis ielās ar humoru savukārt stāstīja, ka arī daudzie atjaunotās kompartijas rajoni sastāvot tikai no paša rajona sekretāra! Daudzie „īstie“ un „bezpartejiskie“ boļševiki, kas saradās turpmākajos mēnešos, galvenokārt kom-

Pirkojums.

Saraksts ar Ministru kabineta š.g. 31. augusta lēmumu parakstītais ar 1940. gada lēmumu par kārtību un drošību valstī, Ministru kabinets sevā š.g. 31. augusta lēmumā nolēma izstrādāt no datnijas Padomju Sociālistiskās Republikas teritorijas un nosūtīt uz Padomju Sociālistiskās Republikas Savienību bijušo datnijas kara ministru ģenerāli Jāni Balodi kopā ar ģimenes locekļiem.

Pirkjums stājas spēkā 31. jūlijā 1940. gada.

Priego, 31. jūlijā 1940. g.

J. Balodi,
ministra priekšsēdētājs v. i.

1. J. Priego
20. VII

Tautas nodevējs
Vilis Lācis teica:
„Šis tumsonības un
verdžības laikmets
tagad pieder
pagātnei“.

plektējās no žīdiem un nenosvērtiem, neinteliģentiem jaunekļiem.

Pēc „valdības“ nodibināšanas un cietumnieku atbrīvošanas atkal tika inscenētas demonstrācijas, ko atbraukušais Višinskis un Padomijas sūtnis Derevjanskis tiešām prata lieliski noorganizēt. Sākās īpatas teātra izrādes, kurās mūsu tauta bija spiesta skatīties un arī pati piedalīties visu gadu.

Jaunie ministri atbrīvoja vecos direktorus un iecēla jaunus, jo no cietumiem jau bija tikko izlaisti 250 „speciālisti“, kas tīkoja strādāt „atbrīvotās darba tautas labā“. Fabrikās rikoja mītnus un vēlēja strādnieku komitejas. Neitrāls novērotājs to visu varēja uzlūkot par īpatu komēdiju, bet latviešu tautu arvien vairāk nospieda drūmās nākotnes perspektīvas.

Bija nošāvis robežsargu brigādes komandieris ģenerālis Bolšteins. Par to gan vēstīja tikai īss piederīgo sēru sludinājums laikrakstos, bet latvieši drīz vien zināja, ka populārais

kaŗavīrs labprātīgi bija gājis nāvē ar vārdiem: „Es nevaru ārdīt to, ko pats esmu cēlis.“ Bet otrs latviešu ģenerālis tanī pašā laikā bija stājies valsts ārdītāju rindās!

Pienāca Jāņi, un tiešām bija piepildījušies mirušā Tēvzemes dzejnieka Virzas pravietiskie vārdi, ka „Prieks Jāņu naktī neatnāks pat lūgts...“

4. jūlijā leļļu ministru kabinets izsludināja likumu par Saīmas vēlēšanām un noteica tās 14. un 15. jūlijā. Vēlēšanu likums noteica, ka kandidātu sarakstus var iesniegt, ja tos parakstījuši vismaz 100 vēlētāju. Par kandidātiem likums atļāva uzstādīt katru Latvijas pilsoni. Un te nu jāatzīstas, izlasījuši vēlēšanu likumus, daudzi latvieši atviegloti nopūtās. Viņi domāja — boļševisma briesmas novērsīs vēlēšanas. Latviešu tautas vairākums taču ir pret boļševikiem un žīdi ar komunistiem tādēļ labi ja dabūs tikai dažas deputātu vietas. Lai nu lieta būtu pavisam droša, pie Višinska devās speciāla latviešu delegācija ar dzejnieku A. Ķēniņu priekšgalā, lai apjautātos, vai vispār blakus komunistiskajam „Darba tautas bloka“ vēlēšanu sarakstam var vēl uzstādīt arī citu. Višinskis, protams, vairs nebūtu bijušais čekas virsprokurors, ja šo gadījumu neizmantotu provokācijai. „Protams, ka varat iesniegt. Dariet to droši,“ skanēja viņa atbilde. Pēc šādas atbildes saņemšanas tūdaļ sākās nacionālā kandidātu saraksta sastādīšana. Drīz vien sāka darboties nacionālo vēlētāju birojs, un te ļaudis, kas gribēja cīnīties par latvisko lietu, nāca no malu malām. Birojā pulcējās arī daudzi agrākie pilsonisko partiju politiķi. Ja šie latviešu politiskie darbinieki agrāk bija reprezentējuši dažādas partijas, tad tagad viņi visi sapratās. Tie bija gatavi apvienoties tiešām vienotas latviešu tautas patriotu kopā, lai ar savu sarakstu vēlēšanās glābtu mūsu zemi un tautu. Saraksta priekšgalā izvirzīja ģenerāli J. Balodi.

Šī latviešu nacionālistu rosība kļuva zināma arī boļševiku varas vīriem. Viņi te nojauta patiesas briesmas un sava vēlēšanu saraksta caurkrišanu. Bet kompartijai nenācās grūti šos konkurentus likvidēt — no Maskavas jau bija atbraukuši vairāki čekas speciālisti! Čekas vīri ielenca vēlēšanu biroju un dažās stundās apcietināja nevien tā darbiniekus, bet arī kandidātus un daudzus biroja apmeklētājus. Pavisam čekas rokās krita ap 500 latviešu patriotu, un te latviešu goda prātam un tēvzemes mīlestībai bija pirmoreiz jāstopas ar mūžīgā žīda kalpu — boļševiku un čekistu rafinēto viltību.

Aģitāciju par labu boļševiku sarakstam neviens netraucēja. Pretvalstiski un nodevīgi kļiedziņi tādēļ pastāvīgi skanēja radiofōnā un no ielās braucošo „aģittrupu“ automobiļiem. Demonstranti nesa plakātus, kuŗos nozākāja visu latvisko, bet cildināja dzīvi Padomijā. Arī pašas vēlēšanas noritēja stingrā čekas terrora ietekmē. Čeka katram draudēja par atturēšanos no vēlēšanām. Tā kā bija tikai viens boļševiku saraksts, tad protams — tas arī uzvarēja. Un kompartijai atkal bija iemesls turpināt manifestāciju un demonstrāciju farsu. Asiņainā maskarāde bija sākusies...

21. jūlijā oficiāli izbeidzās valsts prezidenta amata pilnvaras, un viņš „varu“ nodeva Kirchenšteinam. Faktiskā Ulmaņa vara jau bija beigusies ar sarkanarmijas ienākšanu un Kirchenšteina „kabineta“ nodibināšanos. Taču boļševiki visur rīkojās „likumīgi“. Tādēļ arī viņi veselu mēnesi vēl publicēja rīkojumus ar K. Ulmaņa parakstu, piem., arī likumu par aizsargu organizācijas likvidēšanu.

14. un 15. jūlijā saeimā ievēlētie „tautas pārstāvji“ (lasi — tautas nodevēji) sanāca 21. jūlijā. Tauta jau nojauta viņu lēmumu un šis nojautas arī piepildījās. Saeima nolēma nodibināt Latvijā padomju varu un ievēlēja delegāciju braukšanai uz Maskavu, lai lūgtu „Padomju Latviju uzņemt PSRS tautu brālīgajā saimē“.

„Valdības“ deklarācija starp citu vēstīja:

„Bezdarbs, trūkums un bads bija Latvijas pilsētu un lauku ļaužu liktenis.“

To latvieši dzirdēja pirmoreiz. Viņi visu laiku gan zināja, ka brīvvalsts valdība tūkstošiem strādnieku ievēda pat no ārzemēm, lai apmierinātu darba roku trūkumu. Mūsu veikali un tirgi bija speķa, sviesta un maizes pārslogoti, un katra krietna strādnieka izpeļņa arī atļāva tos patērēt pēc vēlēšanās.

Arī katrs turpmākais vārds šai nelietīgajā dokumentā bija nekaunīgi samelots. Lasām tālāk: „Latvijas valsts bija tautas cietums. Latvijā valdīja šovinisms un nacionālā nevienlīdzība. Darba ļaužu masām bija noliegtas viņu politiskās, arodnieciskās un kultūrālās organizācijas.“ Meli bija arī, ka „Latvijas tauta padzina ienīsto valdību un nodibināja jaunu valdību“. Tie bija meli. Latvijas valdību padzina sarkanarmijas brutālais spēks, bet jauno (Kirchenšteina) „valdību“ nodibināja Maskavas boļševiki — Višinskis un Derevjanskis. „14. un 15. jūlijā notikušās saeimas vēlēšanas bija strādnieku šķiras, zemniecības un darba inteligences apvienības triumfs.“ Patiesībā — šais divās dienās netaisnība un čekas nelietība uz īsu laiku uzvarēja taisnību un goda prātu. Žīdu un boļševiku līdzskrējēju saujiņa sarkanarmijas durkļu apsardzībā šai dienā uzsāka asinsdzīres uz latviešu tautas miesas.

Tagad, kad šis laikmets mums jau aiz muguras tikpat kā baigu murgu pilna nakts, mēs varam uzjautrināties arī ar sekojošiem vārdiem deklarācijā par Latvijas iestāšanos Padomju sociālistiskā republiku savienībā: „Ilgus gadus Latvijas tauta cieta zem ekspluatatoru jūga, pakļauta izlaupīšanai un verdzībai, nolemta nabadzībai un izmiršanai. Latvijas strādnieki un darba inteligence bija nolemti bezdarbam un bada nāvei. Latvijas zemnieki gandrīz visi cieta no zemes trūkuma. Ar katru gadu Latviju arvien vairāk un vairāk putināja. Tās saimniecība tika grauta. Viņas ražotāji spēki gāja bojā.“

„Šis drausmīgais tumsonības un verdzības laikmets tagad pieder pagātnei!“ — Saeimas sēdē teica Vilis Lācis.

Pietiek! Mēs visi atceramies, ka mūsu dzīve pirms boļševiku laika bija ritējusi gluži pretējā virzienā, tādēļ ir nevajadzīgi šos naišos boļševiku melus „apgāzt“ ar statistikas datiem.

Jaunā saeima rīkojās tālāk. Vēl tai pašā sēdē tā pasludināja „visu zemi ar tās bagātībām, mežiem, ezeriem un upēm par visas tautas īpašumu, t. i. par valsts īpašumu. Zemniecības lietošanā nododamās zemes lielums nosacīts ne lielāks par 30 ha“. Sekoja nākamās deklarācijas, kas nolaupīja (resp. „nacionālizēja“) bankas un namus, tirdzniecības un rūpniecības uzņēmumus. Tas viss notika jau pēc nepilna mēneša, kad Vilis Lācis kādā radio runā bij uzsvēris personas un pilsoņu īpašumu neaizkaramību.

26. jūlijā Višinskis aizbrauca atpakaļ uz Maskavu. Viņš savu uzdevumu te bija veicis. Viņš bija lieliski inscenējis latviešu tautas tragēdijas pirmo cēlienu un piepildījis arī savus kādā demonstrācijā teiktos vārdus: „Tautu vadōņa Staļina vadībā mēs nospraužam ne tikai ceļus savām tautām, bet jaunus ceļus arī citām tautām“. Jā, latviešu tautas ceļu uz nepilnu gadu Maskava bija tiešām nospraudusi. Pa to mūs veda tautas nodevēji, un lai mēs tiem sekotu, par to rūpējās čekas vērīgā acs!

Tautas nodevēju delegācija — Kirchenšteins, ģen. Dambītis, abi Lāči, Andr. Ūpītis, P. Blaus u. c. uz Maskavu aizbrauca 30. jūlija pēcpusdienā. „Mēs atvedīsim jums jaunas tiesības un brīvību!“ no aizejošā vagona vēl izspiedza nožēlojamais baktēriju profesors. Un 5. augustā Maskavas Kremli šis pats nodevējs lūdza Latviju uzņemt PSRS, ar to izrokot kapu neskaitāmiem tautiešiem un iznīcinot to, ko vairāk nekā 20 neatkarības un patstāvības gados bijām sasnieguši un izcīnījuši.

Protams, Staļina „tētiņš“ arī visžēlīgi uzklausīja šo „apspiesto un vārdzināto“ lūgumu un — uzņēma Latviju „brīvo padomju tautu brālīgajā saimē“.

Atgriezušies Rīgā, nodevēji nevarēja beigt vien jūsmot par saviem Maskavas iespaidiem. Mēs ticam, ka viņiem tur tiešām gāja jauki! Esam pilnīgi pārliecināti, ka Padomijas kaviārs Kremļa Grigorjeva zāles rautā netika žēlots un arī Krimas vīni plūda bagāti. Visi „tautas pārstāvji“ arī aizgūtnēm stāstīja par tām spožajām izredzēm, kas tagad sagaida „Latvijas darba tautu“ un, kādi Padomijas bagātību avoti mums tagad atvērušies. Piem., mūsu biedri prasījuši Staļinam Latvijas lauku aparšanas vajadzībām tikai simts traktorus, bet „tautu tēvs, draugs un skolotājs“, pagriezies pret Molotovu, teicis: „Dosim viņiem tūkstoti, lai tā lieta iet ātrāk!“ Mums „tā lieta“ bija vienmēr labi un ātri gājusi, bet solītos 1000 traktorus gan mēs gada laikā nesagaidījām. Mēs gan redzējām, kā uz Padomiju aizved mūsu zemes bagātības — labību, armijas noliktavu krājumus, pat malku, bet vienīgais ievedums no Padomijas bija — „Ruskaja vodka“ un iepuvuši mandarīni!

Viss 1940. gada rudens pilsētās aizgāja dažādās demonstrācijās un mītiņos. Darba vietās izsludināja sociālistiskās sacensības gan par godu Ļeņinam, gan oktōbra revolūcijas atcerei. „Kultūras“ celšanai dibināja sarkanos stūrīšus un limēja sienas avīzes. Ar lielu sparai ķērās pie analfabētu apmācības, bet izrādījās, ka tādus mūsu „atpalikušajā“ zemē varēja atrast vienīgi pašu iebrukušo padomjarmiešu vidū.

25. augustā t. s. Tautas saeima pieņēma Staļina konstitūciju. Staļina konstitūcijas tukšās un miglainās frazes tomēr spēja apmulsināt tikai nedaudzus. Čeka jau bija likusi sevi manīt, padomju „brīvības“ jēdziens jau katram bija skaidrs.

Kad drīz pēc tam izsludināja Augstākās padomes vēlēšanas 1941. g. 12. janvārī, mums jau bija labi piedzīvojumi no iepriekšējām boļševiku organizētajām t. s. saeimas vēlēšanām jūlija mēnesī. Taču nelietība, rupjā vara un terrors, ko čekisti un viņu rokas puiši lietoja, agitējot un organizējot 12. janvāra vēlēšanas, pārspēja visu līdz tam redzēto un piedzīvoto.

Visi vēlētāji, kā to paši atceramies, bija reģistrēti vēlētāju sarakstos, un katram bija uzdots šos sarakstus vēl pārbaudīt — vai viņa vārds nebūtu aizmirsts šai „laimīgo“ sarakstā. Bez tam katrs iedzīvotājs vēlētāja gados saņēma speciālu atgādinājumu — izpildīt padomju pilsoņa „svēto pienākumu“ un nodot savu balsi par „darba ļaužu krietnākajiem pārstāvjiem“. Tā, piem., saikavieši bez tam vēl saņēma speciālu „vēstījumu“, kurā jau par nepiedalīšanos vēlēšanās bija izteikti atklāti draudi. Te citēsim dažas rindas par šī interesantā apkārtraksta, par kuŗa lasīšanu un satura iegaumēšanu bija jādod paraksti:

„Katram jāsaprot, ka neviens nevar prasīt un gaidīt to likumu aizsardzību, pret kuŗiem viņš pats nostājas, neviens nevar sagaidīt atbalstu no tās varas, ko viņš pats nonicina un kuŗai viņš pats necieņu izrāda!“ — Tālākajos draudos bija teikts, ka tas, kas atturas no vēlēšanām, parāda, ka viņam nav vajadzīga padomju likumu aizsardzība (cik cēli tas skan! — Aut.), parāda, ka viņš nav ar darba tautu, bet ir pret to. „Atturoties no piedalīšanās vēlēšanās un citus no tā atturot, ikviens izslēdz sevi no lielās darba ļaužu kopības, pats atsakās no savām tiesībām, izslēdzot sevi no darba ļaužu vidus, nostājas tautas ienaidnieku rindās. Pilsonis, pret kuŗa vārdu vēlētāju sarakstā paliek tukša vieta, paliks tukša vieta arī sociālistiskajā sabiedrībā, kļūs neviens par darba tautas ienaidnieku, bet arī par sava pagasta interešu nodevēju, par savam pagastam un visai tautai svešu un naidīgu elementu.“

Lūk, ar šādiem draudiem mūs spieda vēlēt Augstākajā padomē „krietnākos darba ļaudis“. Kas tad viņi bija un no kādām aprindām nāca? Madonieši — kā savu pārstāvi vēlēja un, protams, arī vienbalsīgi ievēlēja sarkanarmijas leitnantu Šamaņinu, dzimušu Sibīrijā, Latvijā iebrukušu kopā ar pārējiem padomju armiešiem. Daugavpils darba ļaužu pārstāvis savukārt bija agrākais Padomijas sūtnis Latvijā — Derevjanskis! Pārējo kandidātu vidū bija nodevēji — Kirchenšteins, Lācis un pārējie. Bet tam jau nebija izšķirēja nozīme. Arī šīs vēlēšanas tāpat kā iepriekšējās bija tikai maskarāde. Šīs maskarādes scēnārijs bija Maskavā uzrakstīts, un iznākums jau iepriekš nolemts. Mums šīs maskarādes maksāja vienīgi daudzu jauniešu dzīvības, kas savā patriotiskajā un jauneklīgajā straujuma un neapdomībā bija mēģinājuši agitēt pret šīm vēlēšanām un tā sevi iegrūduši čekistu asiņainajās ķētnās.

Mēs bijām „padomju pilsoņi“, norobežoti no ār pasaules, pakļauti čekas patvaļai. Cits pēc cita nozuda mūsu redzamākie darbinieki un iestāžu vadītāji, virsnieki, brīvības cīnītāji. Mēs dzīvojām vienās bailēs un drebējām par savu un savu piederīgo dzīvībām. Nevienu nakti mēs nebijām droši, vai mūs neapmeklēs čekas vīri. Un tad pienāca 13. un 14. jūnijs. Visu Latviju apbraukāja čekistu mašīnas, un gaŗas vagonu rindas aizdunēja uz austrumiem. Tur neziņas pilnā trimdā aizbrauca 36.000 latviešu . . . Ko mēs varējām darīt, ko mēs varējām teikt . . . Mēs nojautām, ka šai izsūtīšanai sekos arī citas, bet mēs nojautām arī, ka mūsu atbrīvošanas stunda vairs nav tālu.

Atbrīvošana

Sākās latviešu nacionālo partizānu laiks. Viņu pamatkodols bija tie laimīgie, kam 13.—14. jūnija drausmu naktī izdevās izbēgt no mežonīgajiem gūstītājiem. Šiem izbēgušajiem tuvākajās dienās piedroģās tie, kam bija lielāks vai mazāks pamats gaidīt līdzīgus čekistu mašīnu „apciemojumus“. Un tā ar katru dienu šo vajāto patriotu skaits auga augumā. Kā zvēri viņi bija spiesti slēpties mežos tikai tādēļ, ka bija mīlējuši savu dzimteni. Kā zvēri viņi bailēs drebēja — vai izdosies izvairīties no sagūstīšanas līdz tam brīdim, kad varēs sadzirdēt svētās atbrīvošanas kara pirmās kanonādes un kad pirmo stukasu dūkoņa nesīs ilgoto brīvības sveicienu.

Bet pats Dievs un Laima bija ar šiem vajātajiem vīriem un jaunekļiem. Ne ilgi, tikai vienu nedēļu, bija jāgaida šī skaistā stunda. Un tad arī mūsu partizāniem radās izdevība no jauna nospodrināt latviešu ieroču slavu un pierādīt nesalaužamo gribu aktīvi cīnīties pret boļševismu. Daudzos gadījumos šie vīri paralizēja un dezorganizēja padomjarmijas atkāpšanos, nodarot bēgošajām ordām lielus materiālu un dzīvā spēka zaudējumus. Daudzas — gan lielākas, gan mazākas padomjarmiešu bandas, noklīdušas no savām bēgošajām vienībām, kļaiņoja pa mūsu mežiem, slepkavojot, laupot, un terorizējot lauku iedzīvotājus. Arī šo bandu likvidēšana — latviešu partizānu nopelns. Latviešu partizāni arī apsargāja un aizkavēja daudzu tiltu un ceļu saspridzināšanu un lauku pienotavu u. c. rūpnīcu iznīcināšanu un izlauģīšanu.

Šī latviešu nacionālo partizānu kustība neradās pēkšņi. Doma par gatavošanos partizānu gaitu sākšanai tai brīdī, kad boļševistiskos apspiedēģus un slepkavas atpakaļ uz austrumiem trieks Ādolfa Hitlera nacionālsociālisma ideģu apģarotais pelēkzaļais vācu karavīrs, daudzos latviešu patriotos nobrieda jau drģz pēc boļševiku tanku ierašanās mģsu Dieva un Laimas svētģtajā dzimtenē. Tad daudzos Latvģjas novados, pagastos un pilsētās sākās kluss, bet kvēlas sajģsmas un spraģguma pilns pagrģdes darģbs. Radās cilvģki — viņu nebija mazums — kas fanātiskā naidā pret apspiedēģiem sacerēja un izplatģja daģādus uzsauģumus, aģcinot un mudģnot, kur vien iespējams, traucēt padomģu

saimniecību un nezaudēt ticību jaunas brīvības saules uzlēkšanai pāri mūsu zemes tūrumiem un druvām. Radās pārgalvnieki, kas, par spīti visapkārt trakajošam čekas teroram, vāca noslēptos ieročus un municiju!

Nebija viegls šis darbs. Pārāk riskants tas bija. Bet tieši šai riskā jau arī slēpās daļa no tā skaistuma. Ar pamatotu lepnumu mēs varējām apzināties, ka esam joprojām brīvi ļaudis, nepieejami sarkanā ārprāta ideoloģijai, nepakļaujami svešajai ietekmei. Tādi paši, kādi bijām agrāk, tādi arī palikām, par spīti boļševiku varas vīru un nedaudzo atkritēju pūlēm — aģitācijas runām un draudiem, bet par godu un slavu tiem kritušajiem latviešu cīnītājiem, kas jau pirms divdesmit gadiem bija upurējuši savas asinis uz tēvzemes altāra, dodamies kaujās pret posta nesējiem no austrumiem.

„Daba tikai krāsas maina — kodols mūžam nemainīgs!“ Šie boļševiku laikos iespiestā Kārļa Skalbes dzejoļa simboliskie un divdomīgie vārdi bija raksturīgi daudziem latviešu tūkstošiem visos baigā gada divpadsmit mēnešos. Neskaitāmas reizes latviešu patrioti šo dziesmu dziedāja ar himnisku cieņu un nopietnību. Padomju terors mūs nesalauza, asiņainā Kremla zvaigzne mūsu skatu neapmulsināja, mūsu domas nenoklīda žīdisma ideoloģijas neceļos. Ar austrumiem mums nebija pa ceļam! Mēs sevi saglabājām Eiropai un cīņai par tās jauno nākotni un jauno kārtību šai vecajā kultūras un civilizācijas kontinentā.

Un kad 22. jūnijā radiofōns vēstīja Ādolfa Hitlera uzsaukumu par austrumu kara gājiena sākumu — latviešu tauta atviegloti nopūtās. Bija situsi izšķirēja stunda, bija sācies karš, kas mūs atbrīvoja un izglāba. Bija beidzies asiņainais un drausmīgais padomju gads.

V. Velna kalpu trijotne

Bez sausās statistikas par žīdu vadītāju lomu un noteicošo ietekmi Padomju savienības saimnieciskajā, kultūrālajā un politiskajā dzīvē mēs, latvieši, veselu gadu Staļina konstitūcijas saulē „karsēti“, paši pārliecinājāmie, ka jēdzieni — bolševisms un židisms — ir sinonīmi, ka aiz bolševisma asiņainās maskas rēgojas mūžīgā žīda stindzinošās ņirgas un sadistiskā iznīcināšanas kārē saviebtā seja. Žīdi un Rīgas pašpuikas bija pirmie un vienīgie, kas jau 1940. gada 17. jūnijā apsveica padomju tanku ienākšanu un viņu nekaunīgajiem meliem par buržuju asiņaino režīmu, par badu un postu, kāds esot valdījis Latvijā, nebija robežu. Un tieši pār žīdiem arī visplašāk nolija „tautu tēva“ labvēlības lietus — katru dienu mūsu zemes toreizējās preses publicētās ģimenes un biografijas vēstīja par jaunu un atkal jaunu „ebrēju“ iecelšanu dažādos vadītājos posteņos. Un kam bija nepieciešamība jau 1940. gada beigās apmeklēt vienu vai otru iestādi, to pārsteidza skrullmataino darbinieku skaits, un viņu žargons jau pa gabalu griezīgi dūrās latviskajām skaņām pieradušās ausīs. Un, protams, atkal žīds bija tas, kas, miliča un čekista mundierī tērpies, aizveda mūsu krietnākos tautiešus baigas neziņas pilnajā trimdā uz padomju tālēm. Žīdi bija arī centīgākie latviešu mocītāji čekas pagrabos, un tikai viņu sātaniskajās smadzenēs varēja dzimt visnecilvēcīgākie un pavisam nedzirdētie mocīšanas un spīdzināšanas paņēmieni, kādus tie lietoja, nobendēdami neskaitāmus latviešus. Un ja Ādolfā Hitlera nacionālsociālistiskais kaņaspēks 1941. g. jūnijā nebūtu sācis svēto cīņu pret bolševistisko bestiju un zemcilvēku izdzimumiem, mēs šodien vairs neskatītu saules uzlēkšanu un norietēšanu pāri mūsu tēvzemes laukiem un tīrumiem. Žīdi būtu mūs citu pēc cita izsūtījuši un nomocījuši, un mūsu zemē labākā gadījumā būtu palikuši tikai tie nedaudzie mūsu tautas ozolam nokaltušie zari ar Kirchenšteinu, Lāci, Blauu, Žani Spuri u. c. vientiesīšiem priekšgalā, kam sirdsapziņas, patriotisma un goda prāta trūkums atlāva saukt „urrā“ un sūtīt „liesmainus“ apsveikumus mūsdienu lielākajam barbaram — Staļinam, un dziedāt par plašās dzimtenes „brīvību“ tai brīdī, kad citus tautiešus — vīrus ar stāju un mugurkaulu — čekas pagrabā apstrādāja divdesmitā gadu simteņa inkvizīcijas lietpratēji. Latviešu zemnieku sviedriem slacītie tīrumi un sūros pūļņos un nenogurstošā darbā iekoptās pļavas un lauki būtu savienoti sovchozos un kolchozos, un paši zemes arāji kā vergi tagad saltu kaut kur Sibīrijas mūža mežos vai slāptu Kazachstanas stepēs. Taču vācu kaņavīru asais zobens uz visiem laikiem pārvilkā svītru šiem negēlīgajiem nodomiem un atbrīvoja mūs no bolševisma.

Nenoliedzami — pārdzīvotais boļševisma laiks daudziem mūsu zemes ļaudīm atdarīja acis, un tagad viņi zina, kas patiesībā ir žīdisms, cik sātaniski ir žīdu nodomi un ka tas, ko daži laikraksti un žurnāli līdz tam pauda par žīdismu, nav tikai žurnālistu tukši propagandas saukļi, bet skaidra patiesība. Tikai, diemžēl, šī atziņa mums dārgi, pārāk dārgi maksāja! Baigais gads... Čeka... Baltezers... Gaŗās vagonu rindas 13., 14. jūnijā... Litenes nometne... Tāda bija mācības maksa šai padomju skolā!

Ja nu mums tagad žīdisma un boļševisma problēma skaidra, tad mazliet pakavēsimies pie t. s. „angļu-amerikāņu jautājuma“.

Ka aiz Staļina muguras rēgojas žīda seja, kas vada un diriģē Padomijas šausmu politiku, to mēs zinām. Interesanti, no kādām aprindām nāk un kādai rasei un tautībai piederīgi ir prezidenta Ruzvelta tuvākie palīgi un padomdevēji? — Tie saucas: Morgentaus, Baruchs, Frankfurters, Marks, Lubins, Perlman, Hiršs, Nātans, Margolds u.t.t., u.t.t. Nesen latviešu laikraksti atreferēja kāda amerikāņu žurnāla („Saturday Evening Post“) artiķeli. Šai rakstā apgalvots, ka žīds „Zāmuels Rozenmans kopš desmit gadiem ir Ruzvelta politikas balss un rokas. Tas vienmēr atrodas prezidenta tiešā tuvumā. Pāri Rozenmana rakstāmgaldam un cauri viņa rokām rit visi lielie organizācijas un reorganizācijas plāni. Viņš noteic arī visas iecelšanas kara produkcijas, aģitācijas u. t. t. atbildīgajos posteņos.“ Tālāk raksts atklāj to lielo ietekmi, kāda šim žīdam Rozenmanam ir Savienoto valšķu politikā.

Redzam, ka arī Amerikā vadītāja loma atkal pieder žīdiem! Tātad amerikāņu politika ir žīdu politika, un prezidents Ruzvelts ir tikai marionete žīdu rokās. Un amerikāņu strādnieki un zemkopji lej savus sviedrus, lai žīdu miljonāri, kā jau tas parazītiem parasts, varētu dzīvot bezdarbībā un kalt ieročus cīņai ar antisemītisko kustību pašu zemē un Eiropas valstīs. Un tādēļ gluži kā matēmatiskā nolīdzinājumā pierādās: ja boļševisms ir tas pats, kas žīdisms, un arī amerikānisms ir tas pats, kas žīdisms, tad rezultāts pauž — amerikānisms un boļševisms arī ir viens un tas pats!

Lūk, tādēļ Ruzvelts itin labi saprotas ar Staļinu, jo šo abu karikatūru tumšo un noziedzīgo politiku veido Ciānas gudro protokolu radītājs un reālizētājs — žīds.

Ko latviešu tauta var sagaidīt no žīdu politikas uzvaras? Atbildi mēs zinām visi! Mūsu asinis stingst, jau par to domājot vien.

„Čerčila metode vienmēr bija: dzīvot... un ļaut mirt.“ Tā jau 1915. gadā Čerčila un angļu politikas pamatprincipus itin izteiksmīgi raksturoja kāds paša Čerčila tautietis (lordš Kičners). Ar šī trešā Staļina un Ruzvelta sabiedrotā — Čerčila — melīgumu un noziedzīgo politiku Eiropas tautas pēdējos pāris gados labi iepazinušās. Ja mūsu agrākās uz Angliju orientētās politikas propagandas ietekmē mēs kādu laiku ar simpatijām

raudzījāmieš uz šo imperiju aiz Lamanša kanāla, tad vācu padomijas kara sākums 1941. gada jūnijā mūsos izgaisināja visas līdzšinējās maldu ilūzijas par Anglijas draudzību mazajām tautām. Kad mūsu ausis cauri vācu stukas rūkoņai un tanku dunoņai sāka skanēt atbrīvošanas zvanu liksmās gaviles, Čerčils solīja Padomijai sniegt visu iespējamo palīdzību, lai tā varētu atsist vācu karaspēku, resp., lai čekisti mūsu zemē varētu turpināt un nobeigt tik sekmīgi pēc plāna un grafika sāktās asins dzīres. Ar to Čerčils vēlreiz deklarēja savu nostāšanos zemcilvēku pusē un galīgi pārgāja Eiropas tautu un arī latviešu ienaidnieku noietnē. Dažus mēnešus vēlāk viņš noslēdza ar Molotovu līgumu, kura pirmais punkts atzina Padomijas tiesības uz Baltijas valstīm. — Mēs jau pēdējā laikā esam lasījuši vairākus citātus no angļu valstsvīru runām un avižu rakstiem. Mums vēl labā atmiņā angļu vadošā laikraksta „The Times“ raksts, kurā teikts, ka „Mazajām Baltijas tautām jāatgriežas Padomju savienībā“. Mēs atcerāmies arī sēra Staforda Kripsa vārdus: „Nav pieļaujams, ka Padomju savienības kaimiņos pastāvētu mazas valstiņas, kas ienaidniekam varētu noderēt par uzbrukuma bazēm. Stratēģiski apsvērumi noteic, ka Padomju valdībai šīs zemes jāpieprasa sev.“ Šiem vārdiem, kas tik uzskatāmi rāda mūsu nākotnes izredzes eventuālajā angļu-amerikāņu-boļševiku uzvaras gadījumā, vainagu uzliek „New-York-Times“ Maskavas korespondenta R. Parkera ziņojums: „Padomijai Baltijas valšņu jautājums pēc cīņu nobeiguma stāv ārpus katras diskusijas. Katrs sarkanarmietis ir pārliecināts, ka padomju karogs atkal reizi plivināsies pāri Kauņai, Rīgai un Tallinai.“

Pietiek! Mūsu zemes nākotne un latviešu tautas liktenis jau Maskavā, Londonā un Vašingtonā skaidri apzīmogots. Rīgā atkal jāplīvojot sarkanajam karogam! — Tas rāda mūsu tautai tagad ejamo ceļu. Ja mēs gribam dzīvot, ja mēs gribam mierīgi strādāt pie baltās Dzintarjūras mūžīgās Daugavas krastos, tad mums jāsaslēdzas ciešā vienībā ar to Eiropas tautu cīnītājiem, kas savus šķēpus Ādolfa Hitlera vadībā vērs pret atklāto židismu boļševisma maskā, gan pret židisma varas sagrābšanas nodomu slepeni izpausmi angļu un amerikāņu politisko centienu veidā.

Mums citas izejas un cita ceļa nav! Mūsu pašu dzīvības intereses un nākotne mums kategoriski pavēl krietnā uzticībā, nesavtīgā varonībā un darba pienākuma pildīšanā maršēt līdzī to karotāju kolonnām, pār kuŗu galvām plīvo Eiropas tautu uzvaras un brīvības zīme — kāšu krusta karogs un šalc kara ērgļa — uzvarētāja spārnu vēdas.

Kamēr boļševisms un tā sabiedrotie — angļi un amerikāņi nebūs galīgi sakauti, mēs ne brīdi nevarēsim droši un mierīgi dzīvot. Vienmēr uz mūsu druvām noraudzīsies austrumu sadistu mūsu asiņu izslāpušais skats, un Londonas diplomāti vēsā mierā deklarēs: „Stratēģiski apsvērumi noteic, ka padomju valdībai šīs zemes jāpieprasa sev“ (Daily Mail — 1942. g. 7. marta num.).

Žīds ir mūsdienu velns, un Staļins, Čerčils, Ruzvelts — viņa uzticīgie kalpi un paladīni. Bet tāpat kā pasakās velns vienmēr pazaudē, tā cīņu zaudēs arī divdesmitā gadu simteņa velna kalpu trijotne. Gaisma vienmēr uzvar tumsu, un arī Eiropas tautām austrumfrontes skarbahājās cīņās dzimst jauna brīvība. Eiropa ir modusies un cēlusies un sasaistījusies ciešā vienībā pret boļševismu Vācijas un tās Vadoņa vadībā. Vācu uzvarā ir Eiropas un mūsu nākotne. To nekad neaizmirsīsim! Neaizmirsīsim arī, ka vācu karavīru ieroči, atvairot uzbrūkošās boļševiku masas, sargā arī mūs. Tādēļ mūsu goda pienākums ir veltīt visus spēkus uzvaras izcīnīšanai un ar centīgu un apzinīgu darbu aizmugurē sekmēt pelēkzaļo cīnītāju uzvaras traucieni austrumfrontes plašumos.

Velna kalpu trijotnei jau pulkstenis sit divpadsmito stundu. Tai sekos nāves mūžīgais klusums un miers!

VI. Mēs nevēlamies „atbrīvošanu“

Mēs atceramies, ko Padomju savienība apņēmas 1920. gadā, noslēdzot merialīgumu ar Latviju. Arī 1939. g. 5. oktobra „Savstarpējās palīdzības“ līgumā Padomija solīja respektēt mūsu zemes neatkarību un patstāvību un paskaidroja, ka esot nākusi pie atziņas, ka režīmu un ideoloģisko uzskatu dažādība divās valstīs nevarot būt par šķērslī viņu draudzīgai un auglīgai sadarbībai.

Mēs atceramies šos solījumus. Bet mēs nevaram aizmirst, kā tos pildīja. 17. jūnijs... Baigais gads... Čeka... 13. un 14. jūnijs... Tas paliks mūsu atmiņā uz visu mūžu. Mēs reiz nomirsim, un jaunas latviešu paaudzes nāks mūsu vietā, bet mūsu tautas mūžīgās vēstures lappuses nebeigs arī nākotnē mūsu asiņu un gara mantiniekiem un visai pasaulei paust par 1940. gadā dzīvojošo latviešu pārdzīvojumiem un ciešanām.

Visas pasaules pēdējo 20 gadu politikas un diplomātijas vēsture zina daudzus piemērus, cik liela vērtība un nozīme ir Staļina solījumiem un līgumiem arī citos gadījumos. Ikvienam avižu lasītājam vēl atmiņā arī Maskavas lēmums par kominterna likvidēšanu, bet — nav vēl pagājis ne pusgads, kad kompartijas darbība atklājas vēl daudzās neitrālajās zemēs.

Labas Staļina un boļševiku pazinējs ir arī Anglijas premjērministrs misters Čerčils. Viņš daudzkārt savās runās un grāmatās ļoti raksturīgi parādījis mūsdienu moskovītu patieso seju. Palasisim, ko viņš savā laikā ir rakstījis:

„Visa Padomju savienības uzbūve veidota tagadnes cilvēces iznīcināšanai, gan no pagrīdes ārdot un graužot citu valšķu iekārtu, gan arī lietojot varu un brutālu spēku. Es personīgi ceru piedzīvot to dienu, kad mēs vairs nepiešķirsim nekādu vērtību diplomātiskām attiecībām ar tādu varu, kas zem draudzības maskas slēpdamās, cenšas vājināt un iznīcināt mūsu pašu zemi.“

Vai nu tie 15 gadi, kas bija pagājuši kopš šo vārdu teikšanas, un šai laikā izdzeltais viskijs, vai arī citi apstākļi un apsvērumi bija 1941. gadā grozījuši Čerčila domas gluži pretējā virzienā, to mēs nezinām. Mēs tikai zinām, ka 1941. gada 22. jūnijā, kad sākās austrumu kara gājiens, kad vācu tanku kolonnas un lidmašīnu eskadriļas trauca atbrīvot mūsu zemi no boļševisma asiņaino ķetnu žņaudzīgajiem apkampieniem, Čerčils solīja Staļinam visu iespējamo palīdzību, lai aizkavētu vācu triecienu, lai aizkavētu mūsu atpestīšanu. Un visu laiku kopš šī brīža Čerčils ir Staļina labākais un centīgākais sabiedrotais un rokas puisis. Londonā boļševiki tagad riko demonstrācijas, klubos lordi un sēri tukšo viskija un džina kausus ar boļševiku tovarīšiem. Kenterberijas archibīskaps, kristīgās ticības tikumus zaimojot, aizlūdz par Staļinu un sarkano armiju. „Mēs esam apņēmušies

turpināt cīņu plecu pie pleca par spīti visām ciešanām un grūtībām, kas mūs varbūt sagaida," tā nesen, par Staļinu runādams, paskaidroja Čerčils. „Mēs turpināsim cīņu roku rokā kā biedri un brāļi . . .“ Un šī cīņa tiešām turpinās. Angļu karavīri ir veikli piesavinājušies boļševiku metodes. To liecina Eiropas kultūras pieminekļu bombardēšana un negēlīgie uzbrukumi civiliedzīvotāju rajonos. To liecina arī ziņas par tomiju zvērisko izturēšanos Itālijā.

Var jau būt, ka augstā politika prasa pēkšņu uzskatu maiņu un izlikšanos. Mēs zinām, ka diplomāti bieži spiesti glaimot un mētāties ar komplimentiem. Var jau būt, ka Čerčils izmanto tikai Staļina draudzību Vācijas sakaušanai. Šādu iespēju atzīmē arī angļi Džons Emerijs savā grāmatā „Anglija un Eiropa“. Ja boļševiki un vācieši karā noasiņotu, tad neliels angļu ekspedīcijas korpuss, izcēlies kontinentā, likvidētu šo abu cīnītāju atlikumu un — Anglija būtu uzvarējusi. Tomēr Čerčils aizmirsis vienu — totālajā karā ir tikai viena izeja — pilnīga uzvara vai galīgs zaudējums. To pirms kāda laika deklarēja arī Lielvācijas vadonis Ādolfs Hitlers teikdams, ka šai karā nebūs uzvarētāju un uzvarēto, bet — iznīcinātie un dzīvi palikušie. Un ja arī uzvarētu boļševiki, tad Čerčils velti cer, ka sarkanā armija apstāsies pie Reinas un Lamanša kanāla. Nē! Tad moskovītu karogs plīvos ne vien visā Eiropā, bet arī Londonā. Un Staļina čekistiem būs palicis pietiekoši daudz patronu iešaušanai pakausī Čerčilam un citiem angļu lordiem, jo šādus darbus Staļina padevīgie kalpi tiešām ir veikli izpildījuši nevien pie mūsu Baltezera, bet arī Katīnā un Viņnicā un, droši vien, vēl daudzās citās neatklātās masu kapeņu vietās. Mēs, latvieši, to labi zinām un saprotam un mums ir baiga un nemaldīga nojauta par to, kur noved šāda laipošanas un žonglēšanas politika. Mēs gribam dzīvot. Mēs Čerčilam par prieku labprāt novēlētu, lai sarkanais karogs kādu laiku paplīvotu Londonas miglajainajās ielās, bet šoreiz mēs no tā atturēsimies, jo tad tas jau sen plīvos arī Rīgā un jaunas masu kapesnes būs bagātīgi pārklājušas visu mūsu zemi.

Mēs zinām, ka ar boļševikiem nevar debatēt un konferēt, ar viņiem nevar līgt līgumus un runāt par sadarbību. Mēs neticam komunikē, ko parakstījis arī Staļins. Mēs neticam! Ar boļševikiem ir jācīnās. Jācīnās uz dzīvību un nāvi, jo daudz skaistāk un cildenāk ir krist atklātā cīņā nekā ļaut sevi noķerēt čekas pagrabos. Tādēļ arī lai ziņas par Maskavas un Teheranas konferenču lēmumiem, kas paredz mūsu iekļaušanu Padomju savienībā, atļauj Staļinam mūs vēlreiz „atbrīvot“, mūs saslēdz vēl ciešākā vienībā pašu latviešu starpā un arī kopā ar vācu tautu un tās karavīriem. Šai vienībā arī mums jāiet skarba cīņu ceļš, lai pēc tam mēs atkal varētu baudīt uzvaras augļus — mieru un labklājību. Un šo brīdi mēs sagaidīsim. Šo karu neizšķirs konferences, bet ieroči un cīnītāju morāles pārākums, taisnība un goda prāts. Mēs gribam dzīvot brīvībā, bet ne Staļina saules dedzinātā svelmē.

Pie ieročiem! Pie darba!

Gadu pavadot zem boļševisma terrora, mums, latviešiem, bija laba (bet dārga un sāpīga, pārāk sāpīga) izdevība iepazīties ar šo židisma vispasaules varas sagrābšanas idejas reālo izpaudumu. Tūkstošiem noslepkavoto, čekā nomocīto, tūkstošiem baigas neziņas trimdā izsūtīto... Vaidi... Asaras... Asinis... Tas iezīmēja padomjarmijas un boļševiku gaitas mūsu zemē. — Čekistu un miliču mašīnu dūkoņa, kas sākās 1941. gada 13.—14. jūnija naktī, neapstātos, iekāms visi mūsu nacionāli un patriotiski noskaņotie tautieši nebūtu iznīcināti vai aiztransportēti Kremļa zvaigžņu asiņainā mirdzuma virzienā. Divdesmitā gadu simteņa moskovīti labi zināja, ka latviešu eiropiskā saprāta un inteligences dēļ boļševistiskajai „Leņina Staļina lietai“ mūsu zemē nekad nebūs patiesu piekritēju, un ka latviešu sirdis nekad neatvērsies sirpja un āmura brutālajam simbolam. Tādēļ latviešu tautas izsūtīšana un iznīcināšana vairs bija tikai laika un transporta tehnikas jautājums.

Bet pēc katras nakts aust saulains rīts, un pasaulē labais vienmēr uzvar ļauno. Tā arī mūsu tautas dziļā ticība par ļaunā sabrukumu un labā uzvaru piepildījās 1941. gada jūnija dienās, kad, vācu kaŗavīru triekti, padomjarmieši pānīkā atstāja mūsu zemi. Arvien tālāk no mūsu zemes robežām attālinājās kaŗojošā fronte, arvien retāk mūsu ausīs skanēja lielgabalu kanoņāde. Tālajā krievzemē vācu kaŗavīri turpināja ienaidnieka āziātisko masu iznīcināšanu. — Taču, redzēdams savu pēdējo stundu tuvošanos, ienaidnieks, jau nāves agonijā raustoties, tagad sakoncentrējis pēdējos spēkus, un, savus cilvēku miljonus netaupot, dodas nīkņā pretuzbrukumā Eiropai, dodas arī pret mums — latviešiem. Nav noslēpums — to kādā runā atzina arī reichsministrs Dr. Gōbelss, ka ienaidnieka prettriecieni nav viegļie. „Pret mūsu kontinentu vērstie stepju joni šoziem atraisījušies ar tādu sparū, kas apēno katru cilvēcisku un vēsturisku priekšstatu.“

Boļševisma drauds ir aktuāls, kaut gan acumirkļi, par to paldies Dievam un cīnītājiem frontē, tā triecienu spars apturēts un ievērojami mazināts. Taču tie, kas grib prātīgi un tālredzīgi rīkoties, allaž ievēro principu — cerēt labāko, bet gatavoties visļaunākajam. Tas vienmēr pasarga no nepatīkamiem pārsteigumiem. Tādēļ arī mums jādzīvo vaļējām acīm, un drosmīgi dzīves īstenībā raugoties, jādara viss, lai nākotne nestu cerēto nodomu piepildījumu.

Boļševisms ir jāiznīcina! Tas jādara kaut vai tādēļ vien, lai mēs paši varētu savu mūžu, cik nu gaŗu to Dievs un Laima mums katram lēmusi, nodzīvot un nostrādāt šai zemē, kurā

turpināt cīņu plecu pie pleca par spīti visām ciešanām un grūtībām, kas mūs varbūt sagaida," tā nesen, par Staļinu runādams, paskaidroja Čerčils. „Mēs turpināsim cīņu roku rokā kā biedri un brāļi . . .“ Un šī cīņa tiešām turpinās. Angļu karavīri ir veikli piesavinājušies boļševiku metodes. To liecina Eiropas kultūras pieminekļu bombardēšana un negēlīgie uzbrukumi civiliedzīvotāju rajonos. To liecina arī ziņas par tomiju zvērisko izturēšanos Itālijā.

Var jau būt, ka augstā politika prasa pēkšņu uzskatu maiņu un izlikšanos. Mēs zinām, ka diplomāti bieži spiesti glaimot un mētāties ar komplimentiem. Var jau būt, ka Čerčils izmanto tikai Staļina draudzību Vācijas sakaušanai. Šādu iespēju atzīmē arī anglis Džons Emerijs savā grāmatā „Anglija un Eiropa“. Ja boļševiki un vācieši karā noasiņotu, tad neliels angļu ekspedīcijas korpuss, izcēlies kontinentā, likvidētu šo abu cīnītāju atlikumu un — Anglija būtu uzvarējusi. Tomēr Čerčils aizmirsis vienu — totālajā karā ir tikai viena izeja — pilnīga uzvara vai galīgs zaudējums. To pirms kāda laika deklarēja arī Lielvācijas vadonis Ādolfs Hitlers teikdams, ka šai karā nebūs uzvarētāju un uzvarēto, bet — iznīcinātie un dzīvi palikušie. Un ja arī uzvarētu boļševiki, tad Čerčils velti cer, ka sarkanā armija apstāsies pie Reinas un Lamanša kanāla. Nē! Tad moskovītu karogs plīvos ne vien visā Eiropā, bet arī Londonā. Un Staļina čekistiem būs palicis pietiekoši daudz patronu iešaušanai pakausī Čerčilam un citiem angļu lordiem, jo šādus darbus Staļina padevīgie kalpi tiešām ir veikli izpildījuši nevien pie mūsu Baltezera, bet arī Katīnā un Viņņicā un, droši vien, vēl daudzās citās neatklātās masu kapeņu vietās. Mēs, latvieši, to labi zinām un saprotam un mums ir baiga un nemaldīga nojauta par to, kur noved šāda laipošanas un žonglēšanas politika. Mēs gribam dzīvot. Mēs Čerčilam par prieku labprāt novēlētu, lai sarkanais karogs kādu laiku paplīvotu Londonas miglainajās ielās, bet šoreiz mēs no tā atturēsimies, jo tad tas jau sen plīvos arī Rīgā un jaunas masu kapes būs bagātīgi pārklājušas visu mūsu zemi.

Mēs zinām, ka ar boļševikiem nevar debatēt un konferēt, ar viņiem nevar ligt līgumus un runāt par sadarbību. Mēs neticam komunikē, ko parakstījis arī Staļins. Mēs neticam! Ar boļševikiem ir jācīnās. Jācīnās uz dzīvību un nāvi, jo daudz skaistāk un cildenāk ir krist atklātā cīņā nekā ļaut sevi noķerēt čekas pagrabos. Tādēļ arī lai ziņas par Maskavas un Teheranas konferenču lēmumiem, kas paredz mūsu iekļaušanu Padomju savienībā, atļauj Staļinam mūs vēlreiz „atbrīvot“, mūs saslēdz vēl ciešākā vienībā pašu latviešu starpā un arī kopā ar vācu tautu un tās karavīriem. Šai vienībā arī mums jāiet skarbais cīņu ceļš, lai pēc tam mēs atkal varētu baudīt uzvaras augļus — mieru un labklājību. Un šo brīdi mēs sagaidīsim. Šo karu neizšķirs konferences, bet ieroči un cīnītāju morāles pārākums, taisnība un goda prāts. Mēs gribam dzīvot brīvībā, bet ne Staļina saules dedzinātā svelmē.

esam pāri viņojošām druvām un miglā kūpošajām pļavām skatījuši mūsu pirmos dzimtenes vasaras rītu saules lēktus, kur pavadīta mūsu bērnība un jaunības trauksmainie un nemiera pilnie gadi, kas uzsūkuši mūsu pūli un darba sviedrus, par kuŗu jau agrākos gados lijušas mūsu tēvu un vecāko brāļu asinis. Boļševisms un ikviens boļševiks ir jāiznīcina, lai mēs varētu dzīvot. Kā to Jaunās Eiropas Vadonis Ādolfs Hitlers savā 1943. g. 30. janvāra vēstījumā uzsvēra, šai kara nebūs uzvarētāju un zaudētāju, bet gan iznīcinātie un dzīvi palikušie. Un kultūrāļajai Eiropai ir jādzīvo! Jādzīvo arī mums! Tādēļ katra eiropieša un tātad arī katra latvieša pienākums — darīt visu boļševisma draudu satriekšanai, starptautiskā židisma armijas — padomjarmijas iznīcināšanai.

Tas panākams ar visu Eiropas tautu nekavējošu iestāšanos aktīvā cīņā pret austrumu nezvēru.

To esam izpratuši arī mēs. Latviešu leģions savās rindās jau pulcinājies un vēl joprojām pulcina tūkstošiem latviešu jaunekļu, kas karstas tēvzemes mīlestības apgaroti jau vairākās cīņās Volchovā un citos austrumfrontes sektoros parādījuši savu kareivisko stāju un nospodrinājuši latviešu zobena slavu. Viņu veiksmīgās un varonīgās kauju gaitas nav secen gājušas arī Lielvācijas Vadonim. Ādolfs Hitlers, zīmējoties uz mūsu leģionāru cīņām, ir izteicies, ka tauta, kuŗai ir tik krietni cīnītāji, nevar palikt ēnā. SS reichsfirers Himlers bez tam piebildis mūsu leģiona ģenerālinšpektoram Bangerskim, ka mūsu leģionāru cīņas ir lielā mērā nolīdzinājušas ceļu tam, kas, kā viņi zinot, ir visu latviešu sirds vēlēšanās, proti, Latvijai un tās vietai Jaunajā Eiropā.

Kara ugunis sadeg un sadrūp viss novecojušais un nepatiesais, bet to vietā dzimst un veidojas jaunas vērtības un atziņas. Kara kristalizē un šķīsta atsevišķus cilvēkus un tautas. Un tieši kara parādās patiesais diženums un gara cēlums, tāpat arī maziskums un niecīgums.

Karš ir jaunas atdzimšanas sākums. Viņš ir nežēlīgs, bet — nepieciešams. Kara ir mūžīgs. Kamēr vien pastāvēs cilvēce, ilgs cīņa starp labo un ļauno, taisno un netaisno. Kara blāzmā un zobenu šķindā ir izveidojusies līdzšinējā pasaule. Kara ugunī iezīmēs arī tās turpmākos ceļus, un taisnība ir Frīdriham Lielajam, ka „Dievs vienmēr ir ar stiprākajiem bataljoniem“.

Noziedzīgā pacifisma propagandas panākums ir, ja daļai cilvēku kara vārds apziņā rada baigu priekšstatu. Karavīrs ir katras tautas lepnums un ierocis — īsta vīra rota. Mēs suminām šo karu, jo tas mūs izglāba no boļševisma, un tikai cīņa un kaujas mums dos saulainu un laimīgu miera dzīvi. Caur ērkšķiem mēs sasniegsim zvaigznes, no zobena saule mums lēks! Tādēļ, ja leģiona karogs sauc, un ieroču tērauda blāvums brīvības cīņu saulē mirgodams aicina — tad jāiet! Ir jāiet!

Grūtas dienas sagaida arī aizmugurē strādājošos darba frontes cīnītājus. To itin labi zinām. Nekad mums nav darba rokas palikušas pāri. Tās mēs daudz gadus esam pat no ārzemēm veduši. Un tagad tik daudzi jau ir aizgājuši citur pildīt

savus pienākumus pret tautu un tēvzemi! Un vēl daudziem ir jāaiziet un viņi aizies. Bet totālais karš katēgoriski prasa un pavēl — ražošanu nesašaurināt, bet pat paplašināt! Tādēļ uz palikušo pleciem gulsies arvien smagāka darba nasta. Bet mūsu tauta to panesīs un izturēs, jo mēs esam strādātāju tauta. Darbs ir mūsu cildenākais tikums un nacionālā goda simbols. Darbā mēs esam rūdījušies un rūdisimies arī turpmāk. Tas mūs darīs stiprus, nesalaužamus un nelokāmus kā ozolus Daugavas krastos.

Šautene un arkls, karavīrs frontē un strādātājs aizmugurē ir totālā kara simboli. Viņiem sekmīgi un cītīgi sadarbojoties un uzticētos pienākumus krietni pildot, mēs pārvilksim svītru visiem Staļina velnišķīgajiem nodomiem, un par zemcilvēka nereālizēto sapni paliks arī viņa sarkanarmijai gada dienas pavēlē teiktie vārdi par Lietuvas, Latvijas un Igaunijas atkalieņemšanu. Šis nāves spriedums mums nu Kremlī jau otroreiz ir parakstīts, bet tā izpildīšanu tā parakstītāji tomēr neredzēs! Mēs paši — visi kā viens — nīknā savas dzīvības un tēvzemes brīvības milā esam devušies svētajā Eiropas tautu totālajā karā pret Staļina zemcilvēku masām. Ar to mēs novēršam draudus katram personīgi, mūsu dzimtenei un tēvzemei, ar to mēs palīdzam izcīnīt uzvaru, kas nodrošinās arī mums vietu un līdzdarbību Eiropas brīvo tautu kopībā.

Daudz vētru un kara viesuļu gadu simteņu tecējumā ir pāršalkuši Ventas, Daugavas un Gaujas krastos augošajam latviešu ozolam, bet nekas to nav spējis nolauzt un iedragāt. Stipri un nelokāmi tas ir stāvējis un spītējis visām aukām un briesmām, kas no austrumiem tik bagātīgi šurp ir drāzušās. Un gluži tāpat kā šis ozols, arī mēs, latviešu tauta, tagad droši un stipri stāvam savā zemē. Mēs tālumā redzam mirdzošu savu mērķi un dodamies turp. Mums ir skaidri zināms, par ko mēs stāvam un par ko mēs cīnāmies.

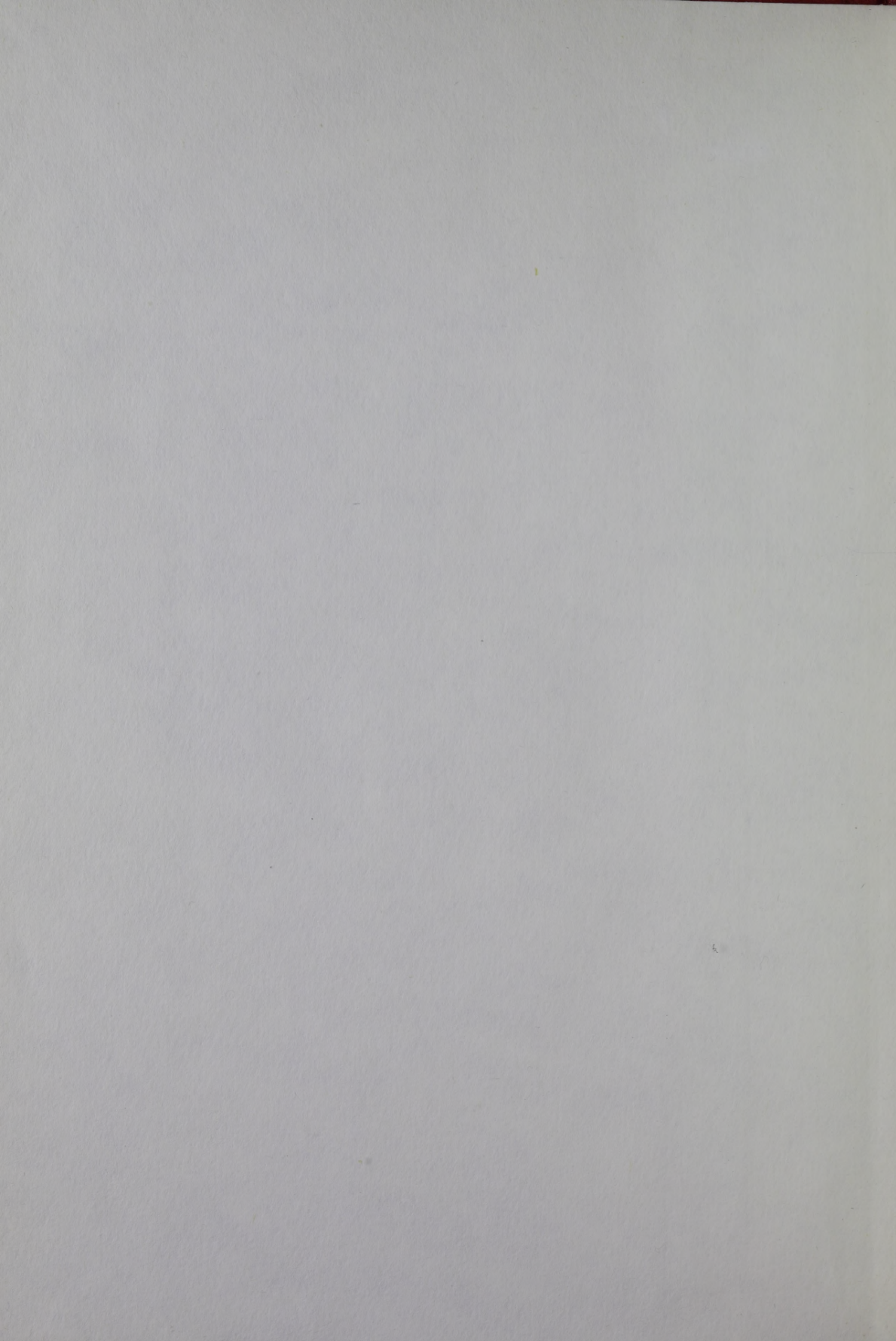
Mēs cīnāmies par savu zemi un savu tautu, par viņas brīvību un gaišāku dzīvi, mēs cīnāmies arī par civilizācijas un Eiropas kultūras uzvaru.

Tādēļ lūgsim Dievu, lai latviešu leģionāru zobens ir ass un kļūst jo sevišķi asiņains, cērtot robus boļševiku rindās. Tad latviešu leģionāri būs ieročiem rokās un savām jaunajām asinīm nodrošinājuši mūsu zemes „polītisko, saimniecisko un kultūrālo nākotni“, kā to savā pag. gada 18. novembra runā teica mūsu Iekšlietu ģenerāldirektors ģen. Dankers.

Mēs soļojam nākotnei pretim, mēs ticam — tā būs gaiša un saulaina!

(-170) (1.30)

am

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309081419

x